

**“คืนนั้นมีดาวหาง มันพุ่งเสียดอากาศ พลันให้คืนเดือนดับ
สว่างวาวชั่วครู่เดียว”**

หรือแท้จริงแล้วการที่มนุษย์ขึ้นชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ อาจ
เพราะเราเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวที่มีโอกาส ‘แก้ตัว’

เรามีคำว่าขอโทษ เสียใจ และสิทธิ์ในการรู้สึกผิดยามประพฤติ
ผิดครรถลง ที่สามารถอธิบายออกมาได้เป็นภาษาซึ่งพร้อมมีคนรับ
ฟัง หลังจากนั้นเราก็แค่ทำตัวให้ดีขึ้นกว่าเดิม หนึ่งชีวิตเมื่อถือกำเนิด
ขึ้นมานั้น ไม่ว่าจะอยู่ในฐานันดรใด จะสูงเสียดฟ้าไกลเกินแขน หรือ
ต่ำสุดจนต้องคู้หา ล้วนมีค่ามากพอในปริมาณเท่ากัน มีโอกาส
เรียนรู้ เฝ้าฝัน และลงมือทำมันจนสิ้นอายุขัย

แต่ก็นับเป็นโชคร้ายที่มนุษย์ส่วนหนึ่งเองก็เกิดมาโดยไร้โอกาส
ใช้ชีวิตอย่างที่ตนหวัง พวกเขาเป็นเหมือนดาวหาง โชนแสงเด่นเป็น
สง่าตึงดูดยตาให้เฝ้ามอง ทว่าสุดท้ายก็ดับมอดไปเหมือนไม่เคย
เกิดขึ้น เราไม่ทันรู้เลยว่าเขาคิดอะไร ต้องการพูดอะไร หรือมีสิ่งใด
อยากแก้ตัวก่อนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

หากจินตนาการไปว่าเราสามารถคว้าดาวหางไว้ได้ทันก่อนที่มันจะพุ่งชนโลก ประคองโอบไว้ด้วยสองมือโดยที่แสงสว่างของมันยังไม่มอดดับไป เราจะเห็นอะไร จะใช้ความงดงามที่น่าเสียดาย หากปล่อยมันผ่านไปหรือไม่ มันคงสุขใจเมื่อได้รับรู้ว่าเป็นที่สุดก็ได้ รับการเห็นค่าโดยใครสักคนอย่างทันทั่วทั้งที่

แต่โลกใบนี้ไม่ใช่ดาวเคราะห์ดวงเดียวในจักรวาล...

และเจ้าก้อนอุกกาบาตกระจัดย่อยร่อยในมือตรงหน้าก็ไม่ใช่ผลผลิตของดาวหางที่มีเพียงดวงเดียว...

อย่าละเลยดาวหางที่สายตามองเห็น

วันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๗๒ โคกโพธิ์, ปัตตานี

“จ้กร! ซายจ้กร! ตื่นเถิดลูก เดี่ยวเราจะไปงานสาย”

น้ำเสียงนั้นค่อนข้างหงุดหงิด ที่จริงก็มีความเป็นห่วงเจืออยู่บ้างแต่อกจะไม่พอใจมากกว่า ผู้เป็นมารดาหย่อนตัวลงข้างเตียงเฝ้ามองใบหน้านามยามหลับของลูกชายหัวแก้วหัวแหวน เขามีใบหน้าหยกสำอางสะอาดสะอาดเหมือนพ่อ...แต่ไม่มีเวลามาพินิจพิเคราะห์กันมากกว่านี้ หล่อนจับบาเปลี่ยนเปล้าของเจ้าลูกชายตัวดีแล้วเขย่าเพื่อทำการปลุกต่อไป

แต่เหมือนหล่อนจะเห็นอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ใต้ผ้านวม เมื่อเอะใจจึงยกขึ้นตลบ ก่อนพบร่างหญิงสาวอีกคนในสภาพกึ่งเปลือยเปล้าไม่ต่างกัน ภาพอุจาดพานให้กริธร้องด้วยความตกใจ นั่นจึงเป็นการปลุกลูกชายที่มัวแต่หลับไหลให้สะดุ้งตื่นขึ้นเต็มตา

“ซายจ้กร! นี่มันอะไรกัน!”

ชายหนุ่มกดตัวหนีสายตากลึงถึง ความมึนตามประสาคนเพิ่งตื่นนอนทำให้เขาประพาดตัวไม่ถูก

“นายแม่!”

สตรีวัยกลางคนไม่ชอบใจมากขึ้นกว่าเดิม “แม่นึกว่าเมื่อคืน

ชายไปกินเลี้ยงกับเพื่อนฝูง!”

“ก็ไปกินจริง ๆ ขอรับ”

“แล้วผู้หญิงคนนี้นามอนบนเตียงลูกได้อย่างไร”

“ทางนี่คือคุณประไพขอรับ” เขารับอธิบาย เพราะรู้ดีว่าแม่ไม่ชอบใจหากพาใครที่ไม่รู้จักหวนนอนปลายเท้ามาให้คนในครอบครัวพบหน้า ...ยังอยู่กันในห้องนอนส่วนตัวเช่นนี้ “เธอเป็นหลานท่านนายพล...นายแม่ก็รู้จัก เราเจอกันที่งานบอลรูมเมื่อคืน เราสองคนเมามาก ก็เลยคิดว่า...”

“แม่ไม่อยากรู้เรื่องพวกนั้นหรอกนะ!”

หม่อมหลวงดารารักร เกษมดิศกุล ไม่กล้าสตามารดา เขากลืนน้ำลายพร้อมลูบหน้าลูบตาเรียกสติ ก่อนผินศีรษะไปมองคุณอนด้วยสายตาที่รู้กันแค่สองคน

คนหัวโบราณก็อย่างนี้ วิธีการรับมือนั้นง่ายแสนง่าย เพียงแค่ยกมือไหว้ หลับหูหลับตาเอ่ยคำขอโทษขอโพยแม่ใจไม่ได้รู้สึกผิดสักนิด จากนั้นก็เดินจากไปอย่างเงียบ ๆ เป็นอันจบเรื่องทุกอย่าง

นางสาวประไพแสวงยิ้มให้แก่ผู้อาวุโส ก่อนหันมายังดารารักรแล้วถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย ผู้ชายกลัวแม่ อย่างกับหล่อนทำเรื่อง ‘เสียหาย’ อย่างนั้นละ นี่ก็เชื่อว่าจะเป็นการเปิดประสบการณ์ครั้งอะไรทำนองนั้นเสียเมื่อไร หล่อนเข้าใจดีว่านี่คงเป็นครั้งสุดท้ายน่าเสียดาย สิลารักของชายชื่อดารารักรก็ถูกใจหล่อนอยู่มากเหมือนกัน

หลานสาวนายพลสวมเสื้อผ้าแล้วเดินจากสองแม่ลูกไปอย่างเงียบ ๆ โดยไร้การเอ่ยคำลา แม้ครอบครัวจะคอยพร่ำสอนเรื่องมารยาท แต่ก็รู้ว่าคุณผู้หญิงเกษมดิศกุลคงไม่ยากได้ยินเสียงของหล่อนอีกสักคำเดียว พุดไปก็เสียเวลา

นางอภิตี เกษมดิศกุล มองตามผู้หญิงคนนั้นด้วยหางตา

อย่างเจ็บปวด

“ชายหยาบหน้าแม่ บอกแล้วใช่ไหมว่าชายจะไปเที่ยวกลางคืน หรือร่วมหลับนอนกับใครที่ไหนมันก็เรื่องของชาย แต่ต้องไม่เอามาอวดอ้างให้คนในบ้านเห็น แล้วยิ่งในช่วงงานสังคมอย่างนี้แม่ประไพนั้นคงเอาลีลารักของลูกไปพูดสนุกปากกับเพื่อนฝูงแล้วกระมัง”

“ประไพไม่ใช่คนอย่างนั้นหรอกขอรับ”

“จะรู้ได้อย่างไร ชายรู้จักหล่อนแค่คนเดียว”

ดาราจักรพูดไม่ออก นั่นก็จริงตามที่มารดาว่ามา ที่จริงคนอย่างดาราจักรก็รู้จักคุ้นเคยคนเดียวเท่านั้น “กระผมว่านายแม่มคิดมากเกินไป มันจะไม่เสียมาถึงนายแม่หรอก กระผมรับรอง”

“มีครั้งไหนที่ชายจะไม่เถียงแม่บ้าง” อภิตติกดดอก หมดคำจะต่อว่าลูกชายตัวเองอีก ดูเหมือนว่าการสั่งสอนลูกชายจะเป็นการเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ตำหนิจนปากเปียกปากแฉะ สุดท้ายลูกก็ทำผิดซ้ำซากอยู่ดี “แม่ไม่ใส่ใจชื่อเสียงตัวเองหรอก แม่ห่วงเรื่องชื่อเสียงของชาย”

หม่อมหลวงดาราจักร เกษมดิศกุล เริ่มรู้สึกผิดอีกครั้ง ใบหน้าเหนียวล้าของมารดาพานให้สังเวชตนเอง สุดท้ายเขาก็กระแอม ผืนทำตัวกระปรีกระเปร่าเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศให้หายอึดอัด

“ก็โม่งแล้วหรือขอรับ”

อภิตติรู้ทัน หล่อนถอนหายใจอีกครั้งเมื่อลูกชายคว้าข้อมือข้างที่สวมนาฬิกาไปพินิจ “อย่ามาบ้ายเบียง”

“ไม่ใช่เสียหน่อย” นัยน์ตาทะเล้นซ่อนมองคนยืนค้ำ “โอ้ เราต้องรีบเตรียมตัวใช่ไหมขอรับ เดียวจะไปดูสุริยุปราคาไม่ทันพอดี ร้อยกว่าปีจะมีสักครั้งเชียวนา”

“ชายนี่นะ! ยังจะมาทำเป็นเล่นกับแม่ แม่เน้นปลุกจนปากเปียกปากแฉะ” มั่นกวนเสียจนต้องตบปามันไปเต็มแรงหนึ่งที แต่ก็ไม่ได้

ทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บดังการทำร้าย เป็นเพียงการตักเตือนสั่งสอนเท่านั้น “ไปอาบน้ำเสียสิ กลับมาจากการแม่จะเทศน์ชายอีกหนึ่งกัณฑ์”

“ดีเหมือนกัน ฟังจบคงได้เกิดยุคพระศรีอารียะ”

“บาปกรรม! นี่ชายไม่รู้สึกละเลยใช่ไหม หือ?”

“ไปอาบน้ำละขอรับ”

มือเรียวยาวทำท่าจะฟาดอีกหนึ่งรอบ แต่เจ้าลูกชายจอมเจ้าเล่ห์กลับมุดหนีได้อย่างคล่องแคล่ว ดาราจักรรู้งาน ตั้งใจปูนประสาทแล้วทิ้งแม่ไว้ข้างหลังให้หงุดหงิด เขาทำอย่างนั้นเสมอ อาจจะมีมองว่านั่นเป็นพฤติกรรมแสนก้าวร้าว แต่ในขณะเดียวกันกลับเป็นการกระชับความสัมพันธ์ของแม่ลูกให้สนิทกัน ไม่ห่างเหินคุยยากเหมือนบ้านอื่น

“นายแม่ขอรับ” ดาราจักรหมุนตัวกลับมาส่งเสียง

อภิตีมองลูกชายด้วยแววตาสงสัย

“กระผมขอโทษ นายแม่ไม่โกรธกันใช่ไหม”

อภิตีเงยบราวกับนั่นคือห้วงเวลาที่หลอนกำลังหาคำตอบ “หากทำผิดซ้ำสอง ครั้งหน้าแม่จะตีชาย ประจานให้ใครต่อใครเขารู้ให้อายกันไปข้างหนึ่ง”

“จะเถื่อนนั่นคือการให้อภัยที่กระผมต้องการ” ดาราจักรขยิบตาพร้อมยิ้มที่เผยฟันขาวเรียงตัวสวยแทบครบทุกซี่ ดวงตาหยีของเขาคนน่าเอ็นดูมากกว่านี้หากย้อนกลับไปยังวันที่เขาตัวเล็กเมื่อสิบปีก่อน

หลังเปลือยไฉ่ๆ ของลูกชายหายลับไปจากบานประตู เสียงฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีสบายใจเจ็บทำให้หล่อนส่ายหัวด้วยความระอา แต่สุดท้ายก็ช่วยรวบผ่านวณวมรมถึงดิงผ้าปูที่นอนออกมาเตรียมส่งให้พนักงานโรงแรมทำความสะอาดอย่างที่เคยทำบ่อยๆ ในวันที่ลูกชายยังเล็กกว่านี้...เวลาฉีรดที่นอน

เด็กคนนี้ไ้โตเร็วเหลือเกิน... เวลาผ่านไปเพียงพริบตา ก็กลายเป็นบุรุษผู้มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวเสียแล้ว!

ไม่มีใครในพระนครไม่รู้จักชายที่ชื่อ ดาราจักร เกษมดิศกุล

เขาเป็นคนหนุ่มรูปหล่อ ทว่าหน้าตาดีในแบบที่ ‘แตกต่าง’ ออกไป ในขณะที่ความคมเข้มและเจียบขริ่มกำลังเป็นที่นิยม แต่ดาราจักรนั้นกลับเป็นอย่างตรงกันข้าม เขาเป็นหนุ่มเจ้าสำอาง ใบหน้าคมสัน ผิวเหลืองนวลผ่องสะอาดสะอ้านแบบคนทางภาคเหนือคล้ายมารดา แถมยังหุ่นดี คำพูดคำจามากคารม ท่าทางกะล่อนมีลูกเล่นแต่ไม่ถึงกับปลิ้นปล้อนคนไม่ได้ ดาราจักรเป็นจอมแจกรอยยิ้ม เขาเป็นคนที่นี้กขยับทำอะไรก็มองดูคล่องแคล่วสะดวกตา เจนจัดในการใช้ชีวิตอย่างคนเมืองหลวงผู้รักอิสระ

...หลายคนบอกว่าคนอย่างดาราจักรนั้นอ่านง่าย เป็นผู้ชายประเภทที่ปิดอย่างไรก็ไม่เคยมิด เป็น ‘สมุด’ ที่เพียงเห็นหน้าปกก็มองทะลุได้ถึงเนื้อใน แม้ยามสงวนท่าทีก็ไม่อาจซ่อนแวตาทะลึงตึงตัง เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าชายเจ้ากำลังคิดทำการชุกชุน

แม้หน้าตาอาจไม่อยู่ในหมวดดพิมพ์นิยม แต่เมื่อวัดจากนิสัยที่เป็นนั้น ทั้งหมดกลับกลายเป็นเสน่ห์อย่างช่วยไม่ได้ ใครต่อใครต่างเข้าหาเขา เป็นชายผู้เป็นที่รักของผู้คนตามงานสังสรรค์ เมื่อได้ร่วมปาร์ตี้ครั้งใด เขาสามารถทำให้งานนั้นๆ สนุกสุดเหวี่ยงชนิดที่ลืมไม่ลง ยังไม่รวมถึงสาว ๆ มากหน้าหลายระดับที่ต่างก็ยอมเข้าหาเพื่อผลประโยชน์บางอย่างที่เป็นอันรู้กัน แน่นนอน พวกหล่อนไม่ได้อยากแต่งงานกับชายคนนี้ เพียงแค่ต้องการลิ้มรสหอมหวานดาราจักรเพียงคำเดียว จากนั้นก็วางช้อนแล้วสะบัดสะป๊อกเดินหน้าต่อไป ดาราจักรมองว่านั่นเป็นผลประโยชน์ที่สามารถตกลงกันได้ เมื่อเวลาผ่านไปเขาจึงกลายเป็น ‘หนุ่มเจ้าสำอาง’ โดยไม่ทันได้รู้ตัว เขามีชื่อเสียงในหมู่หนุ่มสาวพระนครในรูปแบบคลีนได้น้ำ นั่นคือทุกคนรู้จักกัน

เพียงแต่ไม่นำมันออกมาพูดโง่งงข้างให้กลายเป็นเรื่องโจษจัน
ในแวดวงสังคม

...เพราะทุกคนเกรงใจสตรีที่ชื่อว่า อภิริดี เกษมดิศกุล

อภิริดีเป็นหม้าย พื้นเพเดิมเป็นถึงชนชั้นสูงแถบทางเหนือ
เคยแต่งงานมาแล้วครั้งหนึ่งกับบุตรแห่งราชสกุล ‘อินธา’ ซึ่งเป็น
ชนชั้นปกครอง เรียกได้ว่าหล่อนเคยครองตำแหน่งเจ้าหญิง
มาก่อนก็ไม่ผิด

แล้วอภิริดีก็ได้แต่งงานอีกครั้งกับชายที่ชื่อหม่อมราชวงศ์
ดิเรกไกรวัล เกษมดิศกุล ทายาทตระกูลขุนน้ำขุนนางที่มีอิทธิพล
ครอบคลุมทั้งพระนคร ทั้งสองใช้ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันไม่นาน น้าเศร้า
ที่ฝ่ายสามีด่วนจากไปด้วยโรคมาลาเรียซึ่งเป็นผลมาจากการตาม
เสด็จไปราชการที่ต่างจังหวัด เขาทิ้งมรดกเป็นทรัพย์สินและบ้าน
ที่เป็นเรือนหอ มันมากพอที่จะให้ภรรยาและลูกอยู่กันอย่างสุข
สบาย อภิริดีนำเงินก้อนนั้นมาลงทุนเปิดร้านอาหาร ส่วนตัวหล่อน
ก็รับจ้างทำขนมและอาหารเหนือตามสั่ง ลูกค้าส่วนมากก็เป็นเครือ
ข่ายคุณหญิงคุณนายที่รู้จักกัน แม้ผัวตาย แต่สุดท้ายหล่อนก็กลับ
มามีหน้ามีตาในแวดวงสังคมและไม่เคยถูกลืม ...เป็นที่รู้กันว่าอภิริดี
เกษมดิศกุล เป็นคนประเภท ‘ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้’

ชื่อเสียงของหญิงหม้ายอย่างอภิริดีกลับมาเป็นที่สนใจอีกครั้ง
เมื่อชาวพระนครได้ทราบถึงข่าวที่ว่าลูกชายของเธอกับสามีคนที่สอง
กลับมาจากอังกฤษหลังจากย้ายไปเรียนต่ออยู่หลายปี ชายชาว
สยามผู้เติบโตมากับวัฒนธรรมตะวันตกเต็มเปี่ยมเป็นผลผลิตของ
โลกซีวีไลซ์ที่ใครต่อใครก็อยากยลโฉม ดาราจักรเนื้อหอมมากที่สุด
หลังได้เหยียบแผ่นดินเกิด คุณชายจอมกะล่อนออกงานสังคมไม่เว้น
แต่ละวัน ไม่ว่าจะงานที่ต้องไปร่วมพร้อมมารดา หรืองานที่ได้รับ
เชิญเชิญเพียงผู้เดียว แล้วทุกครั้งก็จะจบด้วยความประทับใจ พร้อม
กับได้ความสัมพันธ์สนุกสนานฉาบฉวยกับหญิงสาวเป็นของชำร่วย

อยู่เสมอ

หม่อมหลวงดารารัจกร เกษมดิศกุล เปรียบได้กับเจ้าจักรวาล
...เขาเป็นศูนย์กลางของความสนใจทั้งหมด

**“อู๋ คุณอภิรติ แกะยังเลอร้อยเชียวละ ที่จริงก็ร้อย
เหมือนเดิมเลย”**

“ขอบคุณค่ะ” อภิรติ เกษมดิศกุล ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม
รับคำชมจากสตรีอาวุโสในชุดตัดใหม่ ทั้งยังประโคมเครื่องประดับ
มากมายอย่างกับตู้เพชรเคลื่อนที่ไม่ผิดเพี้ยน “ดีใจเหลือเกินค่ะ
คุณพี่”

“คุณหญิงจ๊ะ” อีกฝ่ายแก้ทันควัน ทั้งยังม้มปากอวบสีแดง
สด แสดงออกชัดเจนว่าไม่พอใจ แต่สุดท้ายก็ทำเป็นหัวเราะกลบ
เกลื่อนในขณะที่อภิรติหน้าเสียไปแล้ว “แหม กลเวลาผันผ่าน
อะไร ๆ ก็ไม่เหมือนเดิมนะซี”

“กราบขอโทษจริง ๆ ค่ะ ดิฉันนี่แย่จริง ๆ” หญิงหม้ายเห็นว่า
ควรเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศ “คุณพี่ลองบิขนมปัง
จิ้มน้ำแกงดูซิคะ ดิฉันได้สูตรนี้จากคนรู้จัก ลองทำตามแล้วพบว่า
เข้ากันดี”

“ได้สิ ได้สิ แหม ดีใจจริง ได้คุณอภิรติมาทำอาหารให้ นี่กว่า
จะไปอยู่กับทางคณะอังกฤษที่โรงเรียนโน่นเสียแล้ว ตอนแรกดิฉัน
นะใจหายวาบ ได้ยินว่าทางนั้นเขาก็ต้องการตัวคุณเหมือนกัน”

อภิรติเพียงยิ้มรับชม ๆ ความจริงก็คือเนื่องจากมีคณะนัก
ดาราศาสตร์จากสองประเทศนั้นคืออังกฤษและเยอรมนีเดินทาง
มายังสยามเพื่อปักหลักชมสุริยุปราคา ซึ่งพยากรณ์ว่าจะเห็นได้ชัด
ที่อำเภอโคกโพธิ์ มณฑลปัตตานี เบื้องบนจึงรับสั่งให้ตั้งคณะต้อนรับ
ในฐานะเจ้าภาพ เพื่อเป็นการรับรองความสะอาดต่าง ๆ ให้แก่
แขกบ้านแขกเมืองซึ่งเป็นถึงตัวแทนจากประเทศมหาอำนาจ รู้โดย

ทั่วกันว่าลึกๆ แล้วย่อมมีเรื่องการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องควบคู่กับปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์อย่างแน่นอน

เนื่องจากมีชื่อเสียงเรื่องฝีมือการทำอาหาร ทั้งยังเป็นเจ้าของภัตตาคารที่ขึ้นชื่อ อภิริติจึงเนื้อหอม ถูกแย่งตัวเพื่อเชิญให้ไปจัดอาหารรับรองแก่แขกฝรั่ง หม่อมราชวงศ์ล่อผู้รับเป็นเจ้าภาพให้แก่คณะจากอังกฤษมาหาอภิริติเป็นเจ้าแรก แต่เธอต้องปฏิเสธไปอย่างน่าเสียดายเพียงเพราะเกรงใจคุณหญิง (หมาด ๆ) อย่างปิยะธิดา ผู้ซึ่งเคยมีบุญคุณต่อกันอยู่หลายเรื่อง และอภิริติก็เข้าใจดีว่าทั้งสองไม่ถูกกัน หากรับปากคุณหญิงล่อไปนั้น สุดท้ายก็ต้องมาผิตใจกับคุณหญิงปิยะธิดาอยู่ดี โชคดีที่ฝ่ายแรกเข้าใจ

หม่อมราชวงศ์ล่อนั้นเป็นสตรีที่ใจเย็นและพูดคุยด้วยง่าย ภิรียงามพร้อมเกินกว่าจะลดตัวลงมาทำตัวประหลาดประหลาดน่ารำคาญอย่างที่คุณหญิงแกชชอบทำ และมักแสดงออกใส่หล่อนทุกครั้งเมื่อเจอกันตามงานสโมสร ทำยที่สุดท่านก็กำชับกับอภิริติอย่างเมตตาว่าหากมีโอกาสก็อยากจะร่วมงานกันสักครั้ง และแน่นอนว่างานนั้นจะไม่ปรากฏแม้แต่เงาของคุณหญิงปิยะธิดาผู้เป็นศัตรู

คณะนักดาราศาสตร์จากอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศแรกที่ติดต่อเข้ามายังสถานทูตสยามปักหลักกันอยู่ที่โรงเรียนประจำมณฑลปัตตานีซึ่งอยู่ในตัวเมือง ที่นั่นมีแต่เชื้อพระวงศ์และข้าราชการคนใหญ่คนโต รวมถึงนักวิชาการของสยามเอง ขณะทางด้านคณะจากเยอรมนีซึ่งตั้งกันในลานโล่งแจ้ง ณ เนินเขาควนบู ออกจะเอิกเกริกเหมือนงานสังสรรค์เสียมากกว่า ที่นี้มีแต่พวกเงินหนา ส่วนมากเป็นทหารและเศรษฐี ซึ่งลึกๆ แล้วไม่ค่อยจะได้ใส่ใจเรื่องสุริยุปราคาเท่าไร เพียงแค่ต้องการมาพบปะพูดคุยเพื่อถามไถ่และนินทา การได้เห็นปรากฏการณ์สุริยุปราคาเต็มดวงที่เกิดขึ้นในรอบ ๔๐๐ ปีเป็นเพียงผลพลอยได้ให้เอาไปอวดอ้างโพชนะนา

“คุณปริยากรไม่ได้มาด้วยหรือคะ” อภิริติเอ่ยถามอีกครั้งเมื่อ

รับเครื่องดื่มจากบริการที่ผ่านมาเสิร์ฟ

“มาซี จะพลาดได้อย่างไรละคะ” คุณหญิงปิยะธิดาพอใจเป็นพิเศษที่เห็นว่าอีกฝ่ายตามได้ถึงลูกสาว หล่อนละภูมิจนรักเด็กมันรักดี ต้องคอยอวดอ้างสรรพคุณให้ใครต่อใครรู้ “ลูกดิฉันมันน่าเอ็นดูเชียวค่ะ นี่ละนะ ได้รับการอบรมบ่มเพาะจากคอนแวนต์ที่ปิ่นมาหลายปี เป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวย กิริยามารยาทเรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้ เหมือนแม่ไม่มีผิด!”

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ” อภิวดีจิบไวน์ล้าคอ

“คุณอภิวดีก็จบจากปิ่นนี่คะ”

“เรียนไม่ทันจบค่ะคุณพี่ เอ่อ คุณหญิง ต้องกลับมาแต่งงานเสียก่อน”

“น่าเสียดายนะคะ” ถึงกล่าวมาอย่างนั้น แต่มีอะไรบางอย่างที่ซ่อนมาในน้ำเสียงทำให้รู้ว่าปิยะธิดาไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ “เออ นี่ แล้วลูกชายคนโตของคุณล่ะ คนที่เกิดจากสามีคนแรก...เขาไปไหน เดียวนี้ไม่ค่อยเห็น”

“น่านปิงนะหรือคะ เขาสบายดีค่ะ ได้ทำงานที่สนามบินดอนเมืองจึงต้องย้ายไปอยู่ที่โน่น ดิฉันเห็นว่าเขาหาเงินเองได้ ไม่ต้องจ้อเงินทางบ้านก็เลยยอมปล่อยให้ไป”

“เขาจบจากที่ไหนนะคะ”

“เคมีบริดจ์ค่ะ” อภิวดีพยายามพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดา กลัวอีกฝ่ายจะหาว่าโอ้อวด

“คงใช้เงินมรดกจากสามีคนที่สองส่งเสียใช่ไหมละ”

หญิงหม้ายเม้มปาก แต่สุดท้ายก็ตอบ “ค่ะ เงินจากคุณชายดิเรก สามีคนที่สองของดิฉัน”

“แต่ก็อย่างว่านะคะ หากลูกคนที่สองของคุณเลิศได้สักครึ่งของคุณน่านปิงเสียก็เพียงพอแล้ว...นี่คุณดาราจักรเขาทำงานอะไรหรือ”

“ยังคะ เขายังไม่ทำงาน”

“ไม่มีที่ได้รับรี”

อภริตีมือสั่น “ไม่คะ เขาแค่ยังไม่เคยสมัครงาน อ้างว่าเพิ่งกลับมาได้แค่ไม่กี่เดือน อยากเที่ยวเตร่อิสระ ก็เลยให้มาช่วยทำร้านอาหารกับดิฉันไปพลาง ๆ ก่อน”

“ฟิลิก เรียนจบถึงเมืองนอกเมืองนาจะมาทำร้านอาหาร”

“เขาไม่ยอมรับราชการ ดิฉันเองก็ไม่อยากพูดอะไร”

“นั่นก็ฟิลิก! อภริตี คุณนะเป็นแม่ที่ตามใจลูกชายเกินไป”

“อ้อ” หล่อนร้องคราง หน้าก็เสีย “ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะคุณหญิง”

ปิยะธิดาทำโมโหพืดพืดเหมือนกับทั้งหมดนี้เป็นเรื่องในครอบครัวตัวเอง แต่จากนั้นก็สลัดทิ้งไป หล่อนเห็นสมควรว่าถึงเวลาเรียกตัวลูกสาวให้มาทำความรู้จักกับแม่ครัวคนนี้ อภริตีจะได้รู้สึกที่ว่าสมบุญแบบที่แท้จริงเป็นอย่างไร “เอ...ปรียากจะไปอยู่ที่ไหนนะ”

แต่หลังจากที่หล่อนกวาดสายตามองหา คุณหญิงปิยะธิดา แทบจะกริรร้องเมื่อเห็นว่าลูกสาวสุดที่รักกำลังทำอะไรอยู่

อภริตีสะดุ้ง หล่อนมองตามคนข้างตัวไปแล้วก็ต้องตัวแข็งตกใจ ยกมือขึ้นป้องปากพร้อมที่ดวงตาเบิกกว้างแทบถลนออกมาจากเบ้า แล้วก็เกิดอาการหน้ามืดคล้ายจะเป็นลม

ที่โต๊ะอาหารซึ่งจัดไว้อย่างงานเลื่องคึกคัก เหล่าสาวคู่หนึ่งกำลังพูดคุยอย่างแนบชิดเกินงาม ฝ่ายหญิงสะบัดหน้าเอียงอายในขณะที่ฝ่ายชายทำทีก้อรอกก้อตักยียวนยกมือเธอขึ้นมาจูบทั้งยังซ่อนตามองอย่างหวานเี่ยมโดยไม่สนใจสายตาผู้ใด

คุณหญิงปิยะธิดาหน้ามืด ตัวหล่อนเอนโคลงเคลงคล้ายจะเป็นลม อภริตีปรีมารับไว้ได้อย่างทันท่วงที

มันจะไม่ใช่เรื่องเลย...

“ชายจักร!”

...หากคุณกรณีไม่ใช่ผู้ชายที่ชื่อ ดาราจักร เกษมดีศกุล!

๒

หม่อมหลวงดารารักร เกษมดิศกุล ยกมือปิดปากหา
หวอดอย่างเบื่อน่าย เหตุการณ์สุดท้ายที่จำได้ คือกำลังเสวนาอยู่
กับปริยากรอย่างออกรส หล่อนชมว่าเขาหล่อ เขาเองก็ตอบรับ
ด้วยการชื่นชมความน่ารักและชุดคลุมสีชมพูอ่อนอันเป็นสีเดียวกับ
แก้มของเธอ เธอขอให้เขาเป็นคู่คงพาชมนาน กำลังรับปากพร้อม
กับคว้ามือหล่อนขึ้นมาจูบ จากนั้นอยู่ๆ แม่ของสาวเจ้าก็พรวดพราด
เข้ามาชี้หน้าตำหนิและพาลูกตัวเองออกไปโดยไม่ลืมหูลืมตา
ดูแคลน แต่ไม่ทันได้ตามไปดารารักรก็ถูกแม่ตัวเองลากคอไปอีกทาง
เช่นเดียวกัน

“ไม่ต้องมาทำเป็นวงเวียนชะชวย” อภิตีตีป่าลูกชาย ขณะนี้
หล่อนกำลังวางแผนดารารักรไว้นั่น เรื่องน่าอายที่เกิดขึ้นทำให้
หล่อนไม่อยากปล่อยลูกชายจอมกะล่อนให้ไหลไปไหนอีก

ฝ่ายลูกชายที่ตัวสูงกว่าถอนหายใจ “น่าเบื่อบรม กระผมอยาก
กลับไปนอนที่โรงแรมแล้ว”

“เวลานอนไม่ยอมนอน ที่อย่างนี้ชายจะมานั่น”

“ที่นี่ไม่มีอะไรทำเลยนี่ขอรับ” หม่อมหลวงจอมกะล่อนตลบ
ผ้าจนสะบัดพลั่ว เขาพามาตลาดออกมาจากกระโจมสิ่งข้างซึ่งปลูก
ขึ้นบนลานกว้างเพื่อใช้เป็นที่รับรองแขก

“กว่าจะเกิดสุริยุปราคาก็ตั้งเที่ยง”

“นั่นอย่างไร น่าเบื่อ”

อภินิหารคือนขวัปใส่ลูกชาย แต่ก็ส่งรอยยิ้มอันเป็นมารยาทแก่
เจ้าพระยาท่านหนึ่งพร้อมภรรยาที่เดินสวนไปในระยะใกล้กัน

ได้ออกมายังด้านนอกก็ดี งานยังไม่เริ่ม ผู้คนจึงไม่ค่อยจอแจ
หล่อนมีเรื่องอยากจะคุยกับลูกชายคนนี้อยู่เหมือนกัน “ชาย ลูกได้
ทบทวนเรื่องที่แม่เคยพูดบ้างไหม”

“เรื่องไหนขอรับ”

“เรื่องที่แม่จะฝากลูกเข้าทำงานที่กรมเจ้าท่า”

“นายแม่ขอรับ...”

“ชาย” อภินิหารคิดไว้อยู่แล้วว่าลูกชายของหล่อนต้องต่อต้าน
เธอรีบสวนขึ้นก่อนที่อีกฝ่ายจะอารมณ์ขึ้นไปมากกว่านี้ “แม่เริ่มคิด
ว่าแผนการเที่ยวเตร็ดเตร่อย่างอิสระของลูกมันชักไม่เข้าท่า”

“กระผมเคยบอกแล้วว่าขอเวลาแค่ปีเดียว”

“นี่ก็จะครบปีแล้วนะชาย”

“แต่ยังไม่ครบนี่ขอรับ”

“ชายเป็นอะไรนัก พูดเรื่องนี้ที่ไรต้องหงุดหงิดใส่แม่ทุกที”

“กระผมไม่ได้หงุดหงิด กระผมแค่...” สูดหายใจยกมือขึ้นเสย
ผมที่ตกลงมาปรกหน้าผาก ดาราจักรเม้มปาก ช่มกลิ่นอารมณ์ก่อน
สบตาแม่อีกครั้ง “ขอประทานโทษขอรับนายแม่”

“แม่แค่ไม่อยากให้คนอื่นมองลูกตัวเองว่าเป็นคนหนุ่มไร้ค่า
แม่ปวดใจ”

“มันจะไม่ลองเฉยอย่างนั้นแน่ กระผมสัญญา”

บทสนทนาของสองแม่ลูกเป็นอันจบลงเมื่อมีครอบครัวหนึ่ง

ตรงปรีเข้ามาทักทาย ดาราจักรเห็นว่าเป็นคู่พ่อลูกที่ตนรู้จักเป็นอย่างดี ทั้งสองเป็นฝรั่ง คนพ่อลือออนเป็นชาวฝรั่งเศส ส่วนลูกลูอิสเป็นลูกครึ่งที่เกิดจากภรรยาชาวสยาม ดาราจักรถอยออกมายืนหลังมารดา ปล่อยให้ผู้ใหญ่ทั้งสองพูดคุยกัน

“อภิรดี”

“คุณลือออน! แปลกจัง ดิฉันนึกว่าคุณจะปักหลักอยู่ที่คณะอังกฤษเสียอีก ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้ล่ะคะ”

หนุ่มฝรั่งผู้ซึ่งเป็นหม้ายเช่นเดียวกันหัวเราะขึ้นมา “นั่นสิ มาให้พวกเยอรมันมองด้วยสายตาแปลกๆ...แต่อย่างว่าละ ที่โน่นไม่มีอาหารอร่อยๆ ฝีมือคุณนี่นา”

ดาราจักรกระแอมจนผู้ใหญ่อายุทั้งสองต้องหันมามองด้วยความฉงนเป็นตาเดียว สุดท้ายเขาก็ทำเป็นหัวอึกอีกครั้งเพื่อแก้แค้น แล้วพยักพยิดไปทางลูอิสที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พ่อ ซึ่งกำลังขำก็อย่างรู้กัน

“กระผมจะไปสูบบุหรี่แก้แค้น...ไปด้วยกันไหมลูอิส”

“ไปสิ ดีเหมือนกัน” สองหนุ่มพากันเดินออกไป ปล่อยให้พ่อแม่ของตนเองพูดคุยกันอย่างเป็นส่วนตัวจะได้ไม่ต้องมารับรู้ให้จี้จี้ในอก

ดาราจักรขมวดคิ้วมุ่น ก่อนเอนตัวไปยังเพื่อนฝรั่งที่กำลังขมกลืนอารมณ์ขันอย่างสุดความสามารถ “ฉันไม่อยากเป็นน้องชายของแก”

ลูอิสระเบิดหัวเราะสนั่นในที่สุด “ทำอย่างกะฉันอยากนักนะ”

“แกะทะเลาะกับแม่อีกละสิ”

ดาราจักรไม่ตอบคำถามนั้น เขารับควันสีเทาเข้าปอดอีกหนึ่งคำ เมื่อพ่นออกมามันก็ลอยปกคลุมบริเวณที่ทั้งสองยืนอยู่ ซึ่งเป็นพื้นที่โล่งกว้างที่มีหญ้าแพรกแซมขึ้นสูง ห่างไกลจากบรรดาผู้คนในงานอยู่พอสมควร “ฉันไม่น่ามางานนี้เลย น่าเบื่อเป็นบ้า”

“อยู่ที่พระนครขึ้นาเปื้อ คนอื่น ๆ เขาลงมาปัดตานีกันทั้งนั้น ปานนี้ที่นั่นเป็นเมืองร้างไปแล้ว”

ลูอิสคืนไฟแช็กให้แก่เพื่อนรัก เขาเป็นลูกครึ่ง ผมจึงหยักศก สีทองเด่นสะดุดตา รูปร่างสูงใหญ่และมีเนื้อเต็มคล้ายหมี ลูอิสอายุห่างจากดาราจักรเป็นปี แต่ทั้งสองคบกันในฐานะมิตรสหายเนื่องจากเรียนมาพร้อมกัน

อยู่ ๆ หม่อมหลวงจอมกะล่อนก็ลูบคางคมด้วยมือข้างที่คิบบ แท่งบุหรีเห็นแล้วหวาดเสียว “ที่กรมแผนที่เป็นอย่างไรบ้างลูอิส”

“ทำไมถึงถามขึ้นมალะคุณ” ลูอิสประหลาดใจ แต่ก็อมยิ้ม “อย่าบอกนะว่าเปลี่ยนใจอยากทำงานขึ้นมา”

“ฉันแค่ถาม เห็นว่าแกทำงานอยู่ที่ไหน แม่ฉันยกเรื่องกรมเจ้าท่ามาพูดอีกแล้ว คงอยากให้ฉันทำงานกับพ่อแกเสียให้ได้ มั่นดินักหรือไงกรรมนี้”

“ขนาดพ่อฝากให้ได้ฉันยังไม่ทำ แกก็คิดเอาเองเถิด”

“ก็ใช่สิวะ” ดาราจักรถอนหายใจรอบที่ล้าน “ฉันไม่น่ามาที่นี่เลย”

“ແບ່ນเรื่องนี้แล้ว”

“ไม่ใช่ที่ปัดตานี ฉันหมายถึงที่นี่ต่างหาก” นิ้วเรียวยาวชี้ลง ขนานกับพื้นโลก

ลูอิสกระจ่างทันที เครื่องหน้าชัดตามประสาหนุ่มลูกครึ่งแสดงความเห็นอกเห็นใจ

“ฉันไม่น่ากลับมალะเลย อยู่อังกฤษยังสนุกและมีอะไรทำมากกว่านี้เสียอีก”

“โธละพ่อ ขนาดไม่มีอะไรทำยัง...” ลูอิสเว้นจังหวะ “ตามจีบเขาไปทั่ว”

“นั่นมันคนละเรื่องกัน ฉันกำลังหมายถึงเป้าหมายในชีวิตต่างหาก... พอกกลับมาที่นี้ฉันเหมือน...ไม่รู้สิ หลกलय? เอ้อระเหยเอื่อย

เฉื่อยหน่ายง่ายไปหมด”

“หากแกไม่ยอมรับราชการ แล้วอยากทำอะไร”

ดาราจักรเจียบไป ใบหน้าหล่อเหลาละมุนและเกลี้ยงเกลา กำลังขบคิด “ฉันเคยฝันว่าอยากทำงานธนาคาร”

“ก็ไปซะ...”

“เจ้าของธนาคาร”

“โอ้ เข้าใจละ” ลูอิสกะพริบตา คาบบุหรีไว้ในปากอีกครั้ง แม้มองว่าเป็นไปได้ยากเพียงใด แต่เขาก็ไม่คิดขัดความตั้งใจเพื่อน “ก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้เลยนี่ แกสร้างขึ้นมาเองเลยสิวะ”

“นั่นก็ใช่ แต่แกลองดูสิ!” ดาราจักรผายมือไปยังรอบๆ จากหลังที่เป็นภูเขาสูงและแนวป่า เห็นแต่สีเขียวขจีเป็นแนวทอดยาว ดูๆ ไม่มีจุดสุดสิ้น “พระนครเจริญก็จริง แต่มันก็ไม่ต่างอะไรจากภาพตรงนี้ การลงทุนธุรกิจใหม่นั้นหมายถึงการเริ่มจากศูนย์ เหมือนกับดอกเสี้ยวเริ่มลงพื้นที่รกร้างเช่นนี้ละ ไม่มีอะไรรับประกันได้เลยว่า...”

แล้วอุดมการณ์ที่พร่ำพรรณนามายืดยาวก็สะดุดไปเสียดื้อๆ ทำเอาเพื่อนที่ยืนฟังอยู่เอะใจขึ้นมา ลูอิสจ้องหน้าดาราจักรแล้วสงสัยว่าทำไมถึงหยุดพูดไป สุดท้ายก็เจอสาเหตุ คุณชายแค้นมองเห็นอะไรบางอย่างเข้า

“นั่นใคร”

ลูอิสชะเง้อตามไปด้วยระยะสายตาเดียวกัน เห็นเป็นกลุ่มคนกำลังสังสรรค์ พุดคุยหัวเราะกันอย่างสบายอารมณ์ “คนไหน ชูต สีเขียววิธีสีฟ้า”

“ไม่ใช่” ดาราจักรขมวดคิ้วมุ่น แล้วยกนิ้วขึ้นมาชี้เพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้น “คนโน้น”

หนุ่มฝรั่งหิราตาสีแสง แล้วก็พบว่าปลายนิ้วของเพื่อนสนิทชี้ไปยังชายคนหนึ่ง สวมสูทสีขาวเด่นโดดออกมาจากฝูงชน ผิวขาวจัด เมื่อถูกแสงตะวันอาบจึงเปล่งประกายคล้ายเรืองแสง ใบหน้าจิ้มลิ้ม

เกินชาย ด้วยคามนรับใบหน้ารูปไข่ ผมดำขลับจัดแต่งไว้อย่างเรียบ
แปล้ เขาถือแก้วไวน์ จังหวะนั้นกำลังยกขึ้นมาจิบพอดี สุดท้ายก็ถลก
แขนเสื้อเพื่อดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ

**แล้วก็ซ่อนตาขึ้นมองอย่างช้าๆ เมื่อรู้ตัวว่าถูกจับจ้อง
ก่อนยิ้มกึ่งขื่น**

กิริยาเป็นธรรมชาติ ทว่ามีเสน่ห์เหลือเกิน

สองสหายแตกฮือกระเจิงไปคนละทาง ลูอิสทำเป็นเงยหน้า
ชมนกบนยอดไม้ ส่วนดาราจักรรีบหันหลังแล้วยกบุนหรีขึ้นสูบต่อ

“เขายังมองอยู่ไหม” หม่อมหลวงจอมกะล่อนถามด้วยความ
อยากรู้

ลูอิสแสวงเกาทัณฑ์หาย ทอย แล้วชำเลียงกลับไป “มอง”

“ใครรี”

“แกจะเอาอะไร” ฝรั่งหนุ่มถามกลับ

“ฉันแค่ประหลาดใจ รู้สึกคุ้นหน้า” หม่อมหลวงจอมกะล่อน
กล่าวทั้งที่ยังหันหลัง ไม่กล้าหมุนตัวกลับไป “เหมือนเคยเจอกัน
ที่ไหนมาก่อน”

“ແຄງເພີຍນ ເຂົາເພີງເດີນທາງມາຈາກເຍອຣມັນ”

“ไม่เห็นเหมือนฝรั่ง” ดาราจักรเลิกคิ้ว “แກຣູຈັກດ້ວຍຣີ”

ลูอิสโยนกันบุนหรีลงพื้น บิมันด้วยรองเท้าหนังมันเงาจนดับ
มอด “ก็น่าจะเป็นคนนี้ละมัง นักเรียนทุนที่ได้ไปศึกษาที่เยอรมัน
เห็นว่กำลังเรียนมาสเตอร์ติกรี ปัจจุบันฝึกงานอยู่กับกรมดาราศาสตร์
ของทีไ่เน่ อะไรทำนองนั้น เขาแต่งตัวแบบเดียวกับพวกเยอรมันนี่
แກเห็นไหม”

“เรียนมาสเตอร์ติกรีไม่ยักแ”

คนตัวใหญ่ขำกึก “มันต้องเป็นอย่างไรฮิ แກ່ห່อมเดินงๆ
เงินๆ ຣີໃຈ”

“ไม่ใช่” ดาราจักรยังไม่มีอารมณ์ตามมุกตลกของเพื่อนในตอน

นี้ “เขาแค่ยังดูหนุ่มอยู่เลย”

“สรุปว่าเคยพบมาก่อน?”

“แค่คิด แต่ไม่รู้ว่าเคยเจอที่ไหน มันติดค้างในใจ นึกไม่ออก”

“จะบ้าตาย! ฉันไปก่อนละ อยากหาอะไรดื่มเติมแก้” ลูอิสไม่อยู่รอให้บุหรี่ยของเพื่อนหมดเพื่อเป็นการเสียเวลา เขาเดินจากไป ทั้งดาราจักรให้โดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางทุ่งโล่งเหมือนจุดเล็กๆ บนแผนที่โลกอย่างไรวางนั้น

หม่อมหลวงดาราจักรได้แต่ยืนนิ่งจนทำธุระเสร็จ เขาตั้งใจจะกลับเข้าไปในงาน แต่เมื่อหมุนตัวกลับมาเป็นอันต้องตัวแข็งที่อยู่อีกครั้ง

ชายคนนั้นยังคงมองอยู่ กำลังเอียงคอและอมยิ้ม อาจเป็นเพราะเห็นท่าทางตลกของหม่อมหลวงจอมกะล่อนคนนี้เข้า ทั้งสองคนสบตากันอยู่อย่างนั้น นาน... เงียบงัน... เหมือนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งกำลังรอให้ใครสักคนทำอะไรสักอย่าง เพื่อทำลายบรรยากาศกระอักกระอ่วนอธิบายยาก ณ ขณะปัจจุบัน

ในที่สุดก็เป็นฝ่ายชายในชุดสูทขาวที่จากไป เขาวางแก้วเปล่าคืนไว้ยังถาดของบริการที่เดินสวนมา แล้วหายกลืนไปกับกระแสนาราของฝูงชน โดยมีตาคู่หนึ่งมองตามไปด้วยความเสียดาย

ดาราจักรทำตัวลับๆ ล่อๆ

เขายืนฟังเสอาอันเป็นโครงสร้างกระโจมที่ถูกติดตั้งไว้ชั่วคราว ขณะที่ตาก็คอยชำเลื่องไปยังกลุ่มนักดาราศาสตร์ชาวเยอรมันที่กำลังจับกลุ่มพูดคุยด้วยภาษาที่ไม่มีวันเข้าใจ เมื่อรู้ว่่านานไปก็คอยเอี้ยวตัวหนีและเอ่ยคำทักทายผู้ที่ผ่านไปผ่านมา แต่สุดท้ายก็กลับไปมองยังจุดเดิมใหม่ทุกครั้ง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มีใครบางคนเข้ามาเรียกตัวคณะนักดาราศาสตร์ เหมือนกับว่ามีคนใหญ่คนโตต้องการพบ ทั้งหมดจึงย้ายขบวนจากจุดที่ยืนอยู่

ทิ้งไว้เพียงชายชาวสยามซึ่งเป็นเพียงนักศึกษาฝึกงานชั้นผู้น้อย... อาจเพราะเรื่องรับแขกควรเป็นหน้าที่ของผู้อาวุโส นั่นจึงเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว

ลมแรงขึ้น มันทัดเข้ามาในกระโจมจนหลังคากระพือ ดาราจักรแอบมองชายสูงทขาวกั้ดกระพุงแก้มและกำลังให้ความสนใจโต๊ะวางอาหารและของว่าง ...คงหิว ดาราจักรแอบคิด หรือไม่ก็กำลังง่วง ไม่ต่างจากเขา สังเกตได้ว่าดวงตากลมโตมีร่องรอยของความเหนื่อยล้า การจะได้เห็นสุริยุปราคาคงทำให้นักดาราศาสตร์ตื่นตื่นจนนอนไม่หลับก็เป็นได้

หม่อมหลวงดาราจักรเดินตรงไปยังโต๊ะอาหาร พยายามรักษาระยะห่างเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว ก่อนลอบยืมออกมาอย่างภูมิใจเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายให้ความสนใจแรงยังเลและคั่วกลิ้ง *ฝีมือแม่เขาเอง ลองชิมสิ แล้วจะติดใจ*

เมื่อสังเกตการณ์จนพอใจ ก็ถึงเวลาแล้วที่ต้องหักทลายส่งเสียง “เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่าครับ”

ลำคอขาวตั้งระหง ไหล่ที่เคยห่อบัดนี้กลับมาผึ่งผาย แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่มืทีท่าว่าจะหันมาเผชิญหน้ากันเสียที ทีแรกดาราจักรคิดว่าคงไม่ได้ยิน แต่เขากลับคิดผิด เสียงหนึ่งเอ่ยเอื้อนลอยทวนลมมาจากคนตรงหน้า

“น่าผิดหวังเหลือเกิน”

ชายชุดขาวหมุนตัวกลับมาพร้อมด้วยรอยยิ้มสดใสไม่ต่างจากคราที่สบตากันก่อนหน้านี้

ลมหายใจของดาราจักรติดขัด รู้สึกอึดอัดจนต้องขยับคอเลื้อยดวงตางามเขี้ยว “เรื่องไหนหรือ”

“ผิดหวัง...ที่เห็นว่าคนรุ่นใหม่อย่างคุณใช้มุกเก่าก็อย่างนี้”

ไม่อาจห้ามเสียงหัวเราะได้อีกต่อไป ดาราจักรกุมท่อน้อยก่อนยกข้อมือขึ้นมาปิดปาก “นั่นไม่ใช่มุกจีบหรือกระครับ”

“นั่นก็น่าพิศหวังอยู่ดี ไซ้ไหม” มีอะไรบางอย่างแฝงมากับน้ำเสียงที่อีกฝ่ายเอื้อนเอ่ย มันเป็นความเบาหวิวและไพเราะเสนาะหู ทั้งยังมีจังหวะจะโคนพอดี ได้ยินแล้วสบายใจดังถูกขบกล่อมด้วยเพลงชั้นยอด

ทั้งวาทะยังว่ากล่าวอย่างมีชั้นเชิง...

“คุณ ผมถามจริง ๆ เกิด เราเคยเจอกันมาก่อนไซ้ไหม”

“คุณเองยังจำไม่ได้ แล้วผมจะจำได้อย่างไรกัน...ดาราจักร”
เจ้าของชื่อเบิกตาด้วยความประหลาดใจ “คุณรู้ชื่อผม?”

“แน่นอน ต้องรู้สิ” คนตัวเล็กพยักหน้า รูปร่างของเขาออกจะบอบบางและผอมกว่าดาราจักร เห็นได้ชัดจากไหล่ที่แคบกว่าเกือบครึ่งหนึ่ง “ผมรู้ว่าคุณเป็นใคร แล้วก็รู้ด้วยว่าคุณมีชื่อเสียงในด้านไหน”

“ແ່ມ่ นั่นช่างไม่ยุติธรรมเท่าไร เพราะผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุณเลย” หม่อมหลวงดาราจักรมีความกล้าเพิ่มขึ้น เขาก้าวขาออกไปตรงหน้า ย่นระยะห่างระหว่างเขากับคู่สนทนาให้สั้นลงจนชิดกัน “คุณคือใครกันแน่”

ดวงตาดำสนิทซ่อนมองคนตัวสูง “อย่าเลยดาราจักร มันไม่ได้ผลหรอก”

“ผมไม่ได้จีบจริง ๆ เพียงแค่อยากรู้เท่านั้น ผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณมาก หากคุณกรุณาแนะนำตัว อาจช่วยเฉลยความคับข้องใจให้คลายลง”

“อาจเป็นในฝัน”

“คุณ ผมไม่เล่นนา”

“คุณคิดว่าฝันเป็นเรื่องล้อเล่นหรือ นั่นก็น่าพิศหวังอีกหนึ่งเรื่อง”

“โอ้คุณ” เสียงนั้นอ่อนเกินไประยะไกล อ่อนจนคนพูดอย่างดาราจักรเองรู้สึกสมเพชตัวเอง แต่ทำอย่างไรได้ มันหลุดออกจากปาก

เอง

ลมพัดเข้ามาในกระโจมอีกระลอก พลันทำให้เส้นผมของ
ดารารักรปลิวไสวเพราะไม่ได้จัดแต่ง

ชายสุททขวามองอย่างไม่วางตา “คุณมาที่นี่เพื่ออะไรหรือ
ดารารักร สุริยุปราคา?”

“ผมเพียงตามแม่มาเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้น...” มือขาวพร้อมกับนิ้วเรียวยาวยื่นเข้ามา ปิด
เส้นผมของดารารักรให้พ้นหน้าผากโดยเหินไฉน ข้างใบบน เขากลับ
มากอดอก ยิ้มภูมิใจเต็มแก้มให้กับผลงานของตนเอง “เราสองคน
ไม่ควรรู้จักกันหรอก”

“คุณ...”

“ลาก่อนดารารักร”

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี ในขณะที่ความสงสัยใครู้ของชาย
คนหนึ่งกลับยังไม่หายไป

แขกผู้มีเกียรติทยอยออกมายังด้านนอกกระโจม ทุกคนล้วน
เงยหน้าขึ้นฟ้า คอยดูปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ตั้งหน้าตั้งตารอ
คอยมาทั้งเช้า

ทว่าดารารักรกลับยั้ง ไม่มีทีท่าสนใจสนใจเหมือนอย่าง
มารดาหรือลู่อิสกับบิดาที่ยืนอยู่ใกล้เคียงกัน เขาปรายตามองขึ้นไป
บนฟ้าเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น จิตใจของเขากำลังพะว้าพะวัง ต้อง
การมองหาใครคนหนึ่งมากกว่า ดวงตะวันได้รับความสนใจมากพอ
แล้ว...

แล้วเขาก็เห็นในที่สุด แม้ท้องฟ้าเปลี่ยนสี แต่สุททขวายังคง
สว่างเด่นชัด ดารารักรสบโอกาสขณะที่รอบข้างกำลังวุ่น เดินแทรก
ฝูงชนไปยังคนที่ยืนรั้งท้ายแถวกลุ่มนักดาราศาสตร์เยอรมันที่กำลัง
ระดมใช้อุปกรณ์มากมายหลายชนิดเพื่อเตรียมบันทึกภาพสิ่งที่กำลัง

จะเกิดขึ้นในอีกไม่ช้า

ดารารักรได้กลิ่นลาเวนเดอร์อ่อนๆ ในเมื่อบริเวณนี้ไม่มีแปลงดอกไม้ ก็เป็นไปได้ว่ามันลอยมาจากคนตรงหน้า...คนที่เขากำลังจ้องต้นคอกอย่างไม่ละสายตา คราวนี้เขาจะไม่ยอมให้อีกฝ่ายปฏิเสธกันอีกแล้ว

แต่ไม่ทันส่งเสียง กลับถูกต้อนรับด้วยคำพูดจนชะงักไป

**“คุณเป็นคนประเภทที่ไม่ยอมแพ้ต่ออะไรง่าย ๆ ใช่มั้ย
ดารารักร”**

รู้ได้อย่างไรว่าเขา... “คุณติดค้างคำตอบผม”

“คุณไม่สนใจสุริยุปราคา”

“แต่ผมสนใจคุณ”

ชายในชุดสูทสีขาวไม่เอ่ยคำใดสวนกลับมาอีก เขาตัดสินใจเผชิญหน้าดารารักรอีกครั้ง คราวนี้ใบหน้าอ่อนลงจนเกือบเรียบเฉยปราศจากรอยยิ้มขี้เล่นเหมือนครั้งก่อน ๆ

แล้วทันใดท้องฟ้าก็ดับมืดต่อหน้าต่อตา รวากับว่ามีมือที่มองไม่เห็นกดปิดสวิตช์ไฟ ความสดใสของใบหน้าและชุดที่สวมใส่ถูกบดบัง แต่ถึงกระนั้นใบหน้าที่ยิ้มเยยกลับลอบยิ้มอีกหน เกิดเสียงร้องฮือฮาระคนเสียงปรบมือชื่นชมให้แก่ความงดงามของปรากฏการณ์ธรรมชาติ มันสะท้อนก้องอยู่ในหูดารารักร อ้ออ้อรากับมีฝูงผึ้งไล่ตอมเวียนวน แต่ไร้ความรำคาญ

มือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาสัมผัสใบหน้าเขา มันเย็นเฉียบ ทว่านุ่มนวลชวนให้นิ่งไป

มือนั้นเลื่อนลงมาโอบประคองยังคงคม เขยิบใบหน้าคนตัวสูงไปชมยังท้องฟ้า พระอาทิตย์กำลังถูกกลืน อีกไม่นานคงมีดสนิทเต็มดวง

“ไม่เสียดายหรือครับ สวยออกปานนี้”

จริงอย่างที่อีกฝ่ายกล่าว ...เป็นครั้งแรกที่ดารารักรเห็น

คุณงามความดีของมัน

ริมฝีปากสวดยกขยับ ดาราจักรได้ค้นพบว่า แม้ความมั่งคั่ง
ที่สุดเท่าที่เคยเห็นในสายตาก็ยังไม่อาจเทียบกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น
ตรงหน้าได้สักนิดเดียว มันช่างมหัศจรรย์พลันให้หัวใจเต้นแรง ...
ตื่นตาตื่นใจ หากพลาดไปคงเสียดายตลอดชีวิต

แล้วในตอนนั้น ขณะที่ดาราจักรหลุดเข้าไปในห้วงภวังค์นิ่ง
สงบ ...เสียงหนึ่งได้เอ่ยกระซิบ “ผมชื่อ ศุกร สมุห์นาวิน”

“ศุกร...”

“ผมจะจากไปเมื่อดวงอาทิตย์กลับมาสว่างอีกครั้ง”

ครบห้านาที พระอาทิตย์ที่ถูกดวงดาวบดบังจึงกลับมาส่อง
สว่างอีกครั้ง แดดแรกแยงตาชายหนุ่มตัวสูงอย่างจัง หม่อมหลวง
ดาราจักร เกษมดีสกุล ได้สติคืนมาอีกครั้ง เขาขยี้ตา ใช้เวลาพอ
สมควรกว่าจะปะติดปะต่อเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าได้ครบ
ถ้วนสมบูรณ์ ...เขายังมีเรื่องติดค้าง ต้องรีบสะสางให้เลิกคาง

แต่เมื่อหันกลับมาอีกที ...คนที่เคยยืนอยู่ใกล้กันครู่นี้ก็กลับหาย
ไปอย่างลึกลับ ทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกลาเวนเดอร์
เป็นหลักฐานย้ำชัดว่าเรื่องทั้งหมดไม่ใช่การละเมอฝันกลางวันเพียง
ผู้เดียว

๓ ปีต่อมา

ตึกสี่ครีมีโอ่อ่าสร้างด้วยทรงยุโรปนิยม ความยาวกินพื้นที่
เลียบไปกับถนนเสือป่านั้นมีชื่อว่า ‘สโมสรรเกษมสันต์’

มันเป็นอาคารเก่าแก่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นในสกุลเกษมดิศกุล
เจ้าของคนก่อนคือหม่อมเจ้าปดิงทรีไกรศร ซึ่งในยุคของท่านเองได้
ปรับปรุงให้เป็นสถานที่รวมตัวพักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงยินยอมให้
ฝ่ายเอกชนเข้าจัดงานสังสรรค์ต่าง ๆ แล้วแต่โอกาส เมื่อลูกชายตาย
ด้วยโรคร้ายก่อนวัยอันควร มันจึงถูกส่งต่อข้ามมายังหม่อมหลวง
ดารารักรซึ่งเป็นหลานสายตรง เป็นมรดกเพียงไม่กี่ชิ้นที่อันที่ทำให้
คนรุ่นหลังรับรู้ว่ตระกูลนี้เคยยิ่งใหญ่เพียงไหน

รถนำเข้าคันหรูจอดเทียบหน้าอาคารอย่างแน่นหนา เมื่อคนขับ
ลงมาก็ยื่นกุญแจให้คนรับรถที่ยืนคอยด้วยรอยยิ้มแห่งมารยาท
พร้อมทั้งยกมือไหว้ พนักงานนี่ก็ชื่นชมความไม่ถือตัวของเจ้านาย
ตัวเขาเป็นชายชรา รับเงินตอบแทนจากตระกูลนี้มาตั้งแต่รุ่นปู่และ
ทวด พบว่าคุณดารารักรนี่ละที่นอบน้อมที่สุด ใจดีที่สุด และไม่เคย

ถือตัวเย่อหยิ่งเป็นการแบ่งเส้นชัดเจน

หม่อมหลวงดารารัจกร เกษมดิศกุล ดุติที่เดียวในเสื้อคอบัว สีเทาพร้อมด้วยกางเกงทรงสุภาพสีน้ำตาล พาดเสื้อนอกไว้กับท่อนแขน ออกจะไม่เป็นทางการ แต่มองแล้วรู้สึกถึงความภูมิฐานไว้ที่ติดันมาจากการวางตัว ...ไม่มีอีกแล้วหนุ่มนอกมาดทะเล้น หลายปีผ่านไปพระนครได้ดารารัจกรในรูปแบบที่นิ่งสงบมาแทน แต่ความกะลิมกะเหลี่ยเจ้าผู้อันเป็นนิสัยเดิมกลับไม่เคยหายไป มันซ่อนอยู่ในนั้น...ภายใต้ผมทรงเนียบและใบหน้าเหมือนกำลังพินิจพิเคราะห์ตัวเลขอยู่ตลอดเวลา ปัจจุบันเขากลายเป็นนักธุรกิจไฟแรงที่เนื้อหอมภายในเวลาไม่กี่ปีเขาสามารถเพิ่มพูนสินทรัพย์ส่วนตัวจนมากกว่าที่บรรพบุรุษเคยสร้างไว้เสียอีก เกษมดิศกุลจะไม่ใช้ตระกูลที่ถูกกลืนอีกต่อไปแล้ว

ดารารัจกรหยุดยืนอยู่ที่หน้าประตูบานใหญ่ ยกมือห้ามพนักงานที่ทำที่จะเปิดให้เพื่อเว้นจังหวะถอนหายใจระบายความเหนื่อยล้าจากการทำงาน แล้วจึงพยักหน้าให้นายทวารอีกครั้ง

“รบกวนด้วย ขอขอบคุณครับ”

ประตูเปิด คนตรีบรรเลงลอยเข้ามาแทบทันที เมื่อเดินเข้าไปก็ได้รับการต้อนรับด้วยสายตาของบรรดาสตรี ทั้งที่บางคนยืนอยู่กับคู่ควงของตัวเองเช่นกัน ดารารัจกรเพียงยิ้มหวานระหว่างเดินผ่านคนเหล่านั้น โดยทิ้งเสน่ห์ให้ไปยั่วได้ตามทาง

ชายหนุ่มเจอเพื่อนคนสนิท “ลูอิส”

“อ้าว คุณจักร!” เหมือนกับว่าชายลูกครึ่งดืมนำไปก่อนหลายแก้ว ลูอิสพูดยานคาง ทั้งยังทรงตัวไม่ค่อยอยู่ “อะไรกัน เป็นเจ้าภาพแท้ๆ ดันมาสายเสียได้”

“งานนะสิ แกก็ถามแปลก” ดารารัจกรพาดเสื้อนอกไว้กับเก้าอี้ว่างเมื่อสาวคนที่ลูอิสพูดคุยด้วยในตอนแรกลุกจากไป “ฉันไม่ได้ทำราชการเหมือนแก คงจะลิม”

“โอละพ่อ หาคะไรดีมสิ”

“ขอวิสก็ทีนะ” เขาสั่งบริกรที่เดินผ่านมาพอดี

เด็กหนุ่มหน้าแดงเมื่อเห็นว่าเป็นใคร แต่ก็รีบรับปากไว้ว่าจะนำมาเสิร์ฟให้โดยเร็วที่สุด

แล้วดาราจักรก็เสวนากับเพื่อนอีกครั้ง “เห็นแม่ฉันไหม”

“อยู่กับพ่อฉัน น่าจะไปคุยกันที่สวนโน่น ตามไปสิ”

“แกอยากเห็นฉันอ้อวกระอะ”

“อ้อย จะอ้อวกก็อ้อวกไปเถอะไอ้คุณชาย เขาเกี่ยวกันมาเป็นสิบปีก็ไม่เห็นจะมีอะไรคืบหน้า แกสบายใจเกิดวะ!”

“เอาเถิด ฉันไม่คิดจะพูดอะไรหรอก เดียวนี้เวลานายแม่เห็นฉันกลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ หลังไปอยู่กับสาวแกก็ไม่บ่น ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องดีแล้ว”

“เพื่อนรัก แกมันโตพอที่จะรู้ว่าควรพูดชิปากางเกงเวลาไหน ฉันว่าคุณอภริตีท่านก็รู้ว่าลูกชายเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัวแล้ว” ลูอิส ตบปาดาราจักร จังหวะนั้นเองที่เครื่องดื่มถูกนำมาเสิร์ฟโดยบริกรคนเดิม

ดาราจักรลืมนรสขมปร่าของวิสก็เพียวๆ ไม่มีการผสม “จะผ่านไปอีกปีแล้ววะ”

“อ้อ ผ่านไปอีกปี ขอบใจแกนะที่ยังเป็นเพื่อนกับฉันอยู่”

“อย่าพูดเลยลูอิส ไม่มีฉันแล้วแกจะไปคบกับใครได้”

“โอละพ่อ มันน่าตะบันหน้าคุณชายสักที เอาให้สลบถึงเข้า”

“ลูอิส ฉันพูดจริงนะ” ดาราจักรหันเข้าหาเพื่อน สีหน้าจริงจังขึ้น น้ำเสียงก็ไม่ต่างกัน “หากแกทำงานไม่ไหวก็มาอยู่กับฉัน ฉันหาตำแหน่งลงให้แกได้ เข้าใจไหม”

“เออ ขอบใจนะท่าน แต่ฉันต้องขอปฏิเสธความหวังดี ฉันไม่อยากจะมัวปัญหากับพ่อ พอเข้าใจไหมล่ะ”

“เข้าใจ... แต่แกมีความสุขหรือ”

“มีสิ トラบาใดที่พ่อมีความสุข ฉันก็มีความสุข” ประโยคนั้นแฝงความขมขื่นมาเต็มเปี่ยม เมื่อได้ยิน ดาราจักรถึงกับต้องถอนหายใจอีกหน “แกโชคดีชะมัดที่มีแต่แม่”

“ทำไมรี”

“ก็แม่ตามใจลูกชายมากกว่าพ่อนะซี”

“เหลวไหล นายแม่เองก็ดูดำฉันอยู่ทุกวัน เข้มงวดอย่างกับอะไรดี”

“เชื่อเถิดเพื่อนรัก หากคุณอภิรดีเข้มงวด แก่ไม่มีวันลยหน้า ใช้ชีวิตอิสระอย่างที่เป็นอยู่หรอก”

ดาราจักรไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้อีก เขาดีมวิสกี้ในมือจนหมดแล้วรีบสั่งแก้วใหม่อย่างไม่รอช้า สายตาที่ว่องไวพบว่ามิสตรินางหนึ่งกำลังจับจ้องเขามาจากอีกฝั่งหนึ่งของโถงโค้งซึ่งใช้เป็นพลอร์เดินรำ

“แกมีอะไรจะคุยกับฉันอีกไหม”

“อย่ามาทำเป็นถามเลย ฉันรู้เจตนาแก” ลูอิสหัวเราะร่วน เขาเป็นคนช่างสังเกตเสมอ “ที่ธนาคารเป็นอย่างไรบ้าง อู๋ฟูเลยซี”

“แกตั้งใจถามประมาณว่า ‘ฉันรวยแค่ไหน’ ใช่ไหม”

“แหม” หนุ่มลูกครึ่งยกไหล่ “เอาอย่างนั้นก็ได้”

“ทำไมนะมันมี แต่ก็ขึ้น ๆ ลง ๆ ตามประสา เหมือนธุรกิจทั่วไปนั่นละ พ่อได้ทำเองก็เพิ่งรู้ว่างานธนาคารมันมีองค์ประกอบหลายอย่าง ไม่ใช่แค่การฝากเงินหรือกู้หนี้ยืมสิน ไม่นานก่อนนี้ฉันเพิ่งเข้าใจว่าเศรษฐกิจโลกสามารถกระทบมาถึงการเงินสยามได้ด้วย การเรียนรู้ของฉันไม่เคยสิ้นสุดเลย”

“เวลาแกพูดทำนองนี้ฉันจะไม่ชิน มาดเมดนี่มองดูแล้วเข้าท่า”

“แกถามเองนะลูอิส ที่นี้พ่อใจหรือยัง”

“พอใจแล้ว แต่...ดูท่าผืนแกคงสลายแล้วละ” หนุ่มฝรั่งแห่งกรมแผนที่ไปยังอีกมุมหนึ่ง มีชายหญิงคู่หนึ่งเดินเคียงคู่กันเข้ามาจากนอกอาคาร “แม่แกมาโนนแล้ว”

ใบหน้าดาราจักรเหยเกแสดงความผิดหวัง หากเป็นอย่างนั้น ก็แปลว่าแผนการซุกซนพังครืนไม่เป็นท่า เขาไม่อาจกระทำการมิ บังควรต่อหน้ามารดาอยู่แล้ว ทุกอย่างจึงจบลงที่การดื่มและพูดคุย กับแขกเหรื่อ โดยมี นางอภริตี เกษมดิศกุล ผู้เป็นมารดาควงแขนไว้ แนบข้างตลอดทั้งคืน

งานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นอย่างรุ่มร่าม เป็น วัฒนธรรมโลกตะวันตกที่ถูกรับเข้ามาโดยนักเรียนนอกอย่างดารา- จักร แยกเหรื่อจึงเป็นเพื่อนและรุ่นพี่ร่วมสถาบันเสียส่วนใหญ่ ปัจจุบันคนเหล่านั้นเติบโตในสายอาชีพที่แตกต่างกันไป ส่วนมาก เป็นทหารและข้าราชการ ซึ่งเป็นสายงานที่สืบทอดกันมานมนานใน ครอบครัว ดาราจักรสังเกตพบว่าคนติดยศบางคนมีนิสัยโอ้อวดจน น่ารำคาญ ความจริงคือตัวเขาก็เป็นคนหนุ่มหัวสมัยใหม่ แต่ก็ไม่เคย คิดจะอำปากพูดพรั้มให้ใครรู้ถึงความคิดความอ่านข้างใน รวากับ อุดมการณ์คือทรัพย์สินสาธารณะสำหรับบุคคลเหล่านี้ พวกเขามี วิธีการพูดให้ผู้อื่นคล้อยตาม และเนื่องด้วยการคิดการอ่านที่จำกัด ก็ทำให้พวกนั้นเอนเอียงหลงเชื่อได้ง่าย ๆ

ลีโอเน เบอ์นาร์ต หนุ่มฝรั่งแห่งกรมเจ้าท่าผู้เป็นพ่อของลูอิส เข้าหาหญิงหม้ายอีกครั้ง ทำที่ชวนไปตกทายครอบครัวชนชั้นนำ กลุ่มหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล

อภริตียินยอมอย่างว่าง่าย หล่อนชักไม่ชอบใจกลุ่มสหายของ ลูกชาย ได้หาเรื่องเดินออกไปก็คงเป็นการดี “อย่าชนล่ะชายจักร”

“นายแม่ อายเขา” ผู้เป็นลูกชายกระซิบลอดไรฟัน โชคดีที่ เหล่าชายฉกรรจ์รอบข้างไม่มีใครได้ยิน

เมื่อ อภริตี เกษมดิศกุล เดินจากไป นั่นจึงเป็นจังหวะให้นาย ทหารผู้หนึ่งเอ่ยถาม “คุณจักร ธุรกิจไปได้สวยใช่ไหมล่ะ เห็นว่า แบนก์เกษมกัมมาจลเติบโตโขเลยนี้ ระยะเวลาเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น”

นั่นเป็นรุ่นพี่ของดาราจักร เขาเองก็จำได้แม่น เป็นลูกชายของท่านเจ้าพระยาใหญ่โตที่ได้ทุนเล่าเรียนหลวงเพราะบิดาทำคุณงามความดี “ขอรับคุณพี่ หากพูดอย่างนั้นก็ยอมได้”

“ร่ำรวยเลยซิ”

“ก็ยังไม่ถึงขนาดนั้นหรอกขอรับ ใช่ว่าไม่มีโอกาสขาดทุนเลย”

นายทหารคนเดิมขมวดคิ้ว ทั้งยังจิบไวน์ และในขณะเดียวกันมิตรสหายรอบข้างก็เริ่มเบี่ยงตัวเข้ามาให้ความสนใจบทสนทนาของทั้งสอง “แต่ฉันรู้ว่านายปล่อยทุนให้ยืมกู้ยอะเยอะเลยนา”

“นั่นก็แค่ช่วงแรกขอรับคุณพี่ พักหลังมานี้เราก็เริ่มกลายเป็นคนใจร้ายจอมขี้เหนียวขึ้นมาบ้างเหมือนกัน”

“อ้อ มันเป็นกลยุทธ์เรียกลูกค้าอย่างนั้นซิ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ได้ขอรับ ก็อย่างว่า...ผมมันเป็นนักธุรกิจไม่ใช่หรือ” ดาราจักรเหยียดยิ้ม

“ตายละวา หากพวกฉันจะทำเรื่องก๊วนายบ้างคงยากนาดู”

หม่อมหลวงจอมกะล่อนเอะใจ แต่สุดท้ายก็กระแอม ไพล่แขนไว้ด้านหลังเป็นท่าสบาย ๆ ก่อนกวาดสายตามองทุกคน “ก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกพี่ ๆ อยากรู้ไปทำการอะไร”

เหล่าชาชนักเรียนนอกสบตากัน บ้างก็หัวเราะขำขัน แล้วก็เป็นรุ่นพี่คนเดิมที่รีบชิงอธิบาย “ยังหรอก ยังไม่ใช่ตอนนี่... หรืออาจจะไม่กู้เลยนั่นต่างหาก”

“ไอ้ขอรับ” นายธนาคารโค้งศีรษะ หากอีกฝ่ายปิดบทสนทนาอย่างนั้นก็ไม่เห็นประโยชน์ว่าจะควรใส่ใจไปทำไม “อย่างไรเสียแบงก์เกษมกัมมาจลพร้อมรับใช้ทุกท่านเสมอ”

บทสนทนาจบลงเท่านั้นเมื่อ ลูอิส เบอร์นาร์ด เพื่อนรักวิ่งหน้าตั้งเข้ามาแจ้งข่าวกับทุกคน “เราจะเคานต์ดาวนั่นล่ะ เตรียมตัวกันให้พร้อมเกิด”

ทุกคนจึงแยกย้าย ส่วนใหญ่เข้าไปยืนอยู่กับครอบครัวของ

ตนเอง ดาราจักรมองหาแม่ แต่เห็นว่า อภิรดี เกษมดีศกุล เองกำลังหัวเราะร่วนอยู่กับฝรั่งห้อยลิ้นจิ้งชงักผีเท่าที่หมายใจเข้าไปหา ใบหน้าเปี่ยมสุขของมารดาพานให้ตัวเองยิ้มออกมาด้วย เขาดีใจ แต่ทั้งนี้ก็ประหลาดใจไปพร้อมกัน นายแม่ไม่ได้มีความสุขเช่นนี้มานานนักแล้ว

ในเมื่อเกิดเหตุมหัศจรรย์เกินคาด ดาราจักรเห็นว่าคงต้องปล่อยให้มันเป็นไป เขาไม่ควรเข้าไปรบกวนคนทั้งสองเป็นการทำลายบรรยากาศ จึงแยกตัวออกมายืนฟังผนังอีกฝั่งหนึ่ง คอยเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ไกลๆ แต่มองเห็นความเป็นไปของงานได้อย่างชัดเจน

เค้กก้อนหนึ่งถูกเข็นออกมาโดยบริกร ตกแต่งเป็นหน้าเรียบๆ มีเพียงการวาดตัวอักษรเป็นตัวเลขพุทธศักราชใหม่พร้อมเทียนเล่มใหญ่ปักไว้ตรงกลางถูกจุดไฟโดยลูอิสซึ่งกำลังเมาได้ที่และเดินโซเซ ดาราจักรหัวเราะกับภาพที่เห็น แต่สุดท้ายแล้วก็กลับมายืนนิ่ง ใบหน้าเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกยินดียินร้าย

ศักราชใหม่...แต่ชีวิตเดิม

แม้หน้าที่การงานมั่นคง แต่ดาราจักรกลับยังรู้สึกที่ตัวเองเป็น ‘หลักลอย’ ไม่เคยเปลี่ยนไป คล้ายกับชาติที่พึงทางใจ ไม่พบแสงสว่าง ไม่พบเป้าหมายใด ๆ ในชีวิต

ถ้าหากขอพรได้...

เสียงปรบมือและเสียงгур้องแจ้งให้รู้ว่าผ่านพ้นคืนสุดท้ายของปีเรียบร้อยแล้ว

ก็ขอให้ปีนี้พบเจอหัวใจของตนเองเสียที...

ยินดีต้อนรับปีพุทธศักราช ๒๕๗๕

ดาราจักรใช้ทุนก้อนนี้ซื้อตึกแถวทรงสามเหลี่ยมบนถนนไมตรีจิตต์ เพื่อปรับปรุงเป็นธนาคารในนามแบงก์เกษมกัมมาจล (The Kasem Commercial Bank, Limited) เขาเห็นว่าเป็นทำเลที่สะดวก

ทั้งอยู่ไม่ห่างจุดศูนย์กลางการเดินทางอย่างหัวลำโพง รวมถึงชุมชน
เยาวราชซึ่งเป็นย่านที่คึกคักและกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว

แบงก์เกشمกัมมาจลจึงโอ้อ่า ตั้งเด่นเป็นสง่าด้วยสถาปัตยกรรม
โคโลเนียลสะกดสายตาผู้ผ่านไปมาให้จ้องมอง เมื่อภาพลักษณ์ดี
พร้อม ผู้คนก็เริ่มให้ความไว้วางใจ แบงก์เกشمฯ เติบโตอย่างรวดเร็ว
จนเริ่มเป็นที่น่าเชื่อถือท่ามกลางยุคสมัยที่ประชาชนเริ่มตระหนักรู้
ถึงการเก็บออมกับธนาคาร มันเป็นการสร้างธุรกิจเอกชนที่ตรงจังหวะ
ดาราจักรคิดว่าหากตนทำการช้าหรือเร็วกว่านี้สักสองสามปี เขาอาจ
ไม่โชคดีอย่างเท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ได้ ธุรกิจไม่ต่างจากการเสี่ยงดวง
ทุนทรัพย์อย่างเดียวไม่พอ ต้องรู้ทางหนีทีไล่ด้วย

แต่ก็แน่นอน อีกหนึ่งสาเหตุที่ธนาคารแห่งนี้เป็นที่พูดถึงก็
เพราะชื่อของ ดาราจักร เกشمดิศกุล จากหนุ่มเจ้าสำราญไร้อนาคต
กลับกลายเป็นเศรษฐีอายุน้อยในชั่วข้ามคืน หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ
ต่างตีพิมพ์บทความวิเคราะห์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในครั้งนี้ แต่
ก็มีบ้างที่จิกกัดทำนองว่า ‘ดาราจักรใช้ทุนทรัพย์อันเป็นมรดกเพียง
น้อยนิดของเกشمดิศกุล เพื่อช่วยให้เกشمดิศกุลกลับมายิ่งใหญ่อีก
ครั้ง’ อภิรติเคยเห็นลูกชายอ่านบทความนั้น สุดท้ายจึงแย่งมันมา
ขยำแล้วโยนเข้ากองฟืนที่ใช้ตั้งหม้อเคี่ยวกะทิให้แตกมันขณะทำ
กล้วยบวชชี

“คุณชายคะ”

คนถูกเรียกกะส่ายตาจากตั้งเอกสารตรงหน้า เผยความหล่อ
เหลาสะอาดสะอ้านสบายตา แล้วจึงมอบสายตาถึงขันหัวขมวดคิ้ว
ไม่ชอบใจไปพร้อมกันให้แก่หญิงสาวต้นห้องซึ่งพรวดพราดเข้ามา
โดยไม่ส่งสัญญาณใด ๆ

“เรียกชื่อผมเถิดวิไล ยศผมไม่สูงขนาดนั้น คุณชายน่ะไว้ให้แม่
ผมเรียกที่บ้านก็พอ” ดาราจักรกล่าว “แล้วขอร้องเกิด ช่วยเคาะประตู

ก่อนเข้ามาจะได้ไหม ผมไม่ได้ตั้งใจอะไร แต่อยากสอนงานคุณไว้
เพื่อเติบโตไปอยู่กับคนอื่นในภายภาคหน้า เข้าใจกันนะ”

“ขอภัยคะคุณดารารักร”

ใบหน้าของเด็กสาววัยสะพรั่งนามว่าวิไลถอดสี หล่อนรู้สึกผิด
จึงได้แต่หลบตามองต่ำ นี่เป็นการทำงานในบริษัทอย่างฝรั่งครั้งแรก
ในชีวิต ทุกอย่างจึงใหม่ไปเสียหมด

“มีเรื่องอะไรหรือ” เจ้าของธนาคารพลิกหน้ากระดาษ ขณะที่
กำลังขอมองผู้ช่วยสาวผู้สวมเสื้อคลุมและกระโปรงทรงดินสอ
ความยาวครึ่งแข้งอย่างมีรสนิยม

“มีแขกขอเข้าพบคะ ปรีक्षाเรื่องกู้ยืมเช่นเคย”

“ก็โหมงแล้วหรือวิไล”

เลขฯ สาวชะงักไป “เอ่อ ห้าโหมงแล้วคะคุณดารารักร”

“อ้อ หมดเวลาทำการของเราแล้วนี่ เกรงว่าเขาคงหมดโอกาส
เจอผมแล้วละ”

“แต่เราปฏิเสธเขาไปสองหนแล้วนะคะ” ผู้ช่วยสาวไม่เข้าใจ
สักนิดเดียว “ครังก่อนคุณดารารักรให้วิไลเลื่อนการเข้าพบเป็นวัน-
เวลานี้ไม่ใช่หรือ”

“ใช่สิ เรื่องนั้นผมจำได้” เจ้าของธนาคารผ่อนลมหายใจ ก่อน
เอนพิงเบาะหนังหลังโต๊ะไม้เงาแวบสะท้อนแสงไฟของห้องทำงาน
“จะว่าอย่างไรดี...มันคือธุรกิจนะวิไล คุณเองก็น่าจะรู้”

ผู้ช่วยสาวพูดไม่ออกในทีแรก แต่สุดท้ายก็รวบรวมสติ พยัก
ใบหน้าจิ้มลิ้มเป็นอันรับรู้ “เข้าใจแล้วคะ แล้วครั้งนี้คุณดารารักร
อยากให้อะไรดีแน่แก่ว่าอย่างไรดีหรือคะ”

“บอกไปว่าผมไม่สะดวกให้พบอีกครั้ง หลังจากนั้นเขาจะเข้าใจ
เอง”

เมื่อได้รับคำสั่ง เลขฯ สาวก็ไม่อาจทัดทานได้อีกต่อไป วิไล
ปรายตามองเจ้านายก่อนปิดประตูตามหลังอย่างเบามือ เพื่อไม่ให้

เป็นการรบกวนสมาธิคนทำงาน

หม่อมหลวงดารাজักร เกษมดิศกุล วุ่นกับการลงนามเอกสาร กองพะเนินจนเพลินมือ กว่าจจะรู้ตัวเวลาก็ล่วงเลยถึงมืดค่ำ เขาได้ยินเสียงสายฝนเทกระหน่ำมาจากนอกอาคาร เมื่อสังเกตผ่านม่านก็พบว่าถนนไมตรีจิตต์เปียกชุ่มไปทั้งสาย ร้านรวงสองข้างทางต่างปิดทำการจนไร้แสงไฟ มีเพียงความมืดที่ใช้สายตาเพ่งเท่าไรก็มองไม่เห็นเป็นรูปเป็นร่าง ดารাজักรไม่อาจคอยให้ฝนซาได้ เขาหิวได้ก๊วนี่ก็เลยเวลาเมื่อเย็นมามากแล้ว ป่านนี้ที่บ้านคงเก็บโต๊ะอาหารแล้วมืออ่อยกลายเป็นกับข้าวเย็นชืดที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าชีภายในห้องครัว

ดารাজักรลุกจากโต๊ะทำงาน เก็บสัมภาระรวมทั้งเกี่ยวเสื้อสูทชั้นนอกพาดไว้กับบ่าอย่างเตรียมพร้อม ชายหนุ่มจับมือจับประตูเหลียวดูสภาพห้องมืดสลัวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนปิดไฟ จึงได้พบว่าด้านนอกห้องยังสว่างไสว วิไลเองอาจติดฝนจนไม่สามารถกลับบ้านได้เช่นเดียวกัน

แต่โต๊ะทำงานของผู้ช่วยว่างเปล่า แก้อ้อถูกดันเก็บเข้าโต๊ะอย่างเรียบร้อยไว้แวเจ้าของ ดารাজักรนั่งไปอีกครึ่งเมื่ออยู่ๆ ก็ได้กลิ่นหนึ่งโชยมาจากด้านหลัง เป็นกลิ่นหอมที่พุ่งขึ้นอย่างผิดที่ผิดทาง กลิ่นบางอย่างที่คล้ายกับ... *ลาเวนเดอร์*

“คุณคงหมดเรื่องยุ่งแล้วสินะครับ”

คนตัวสูงตกใจ ดารাজักรพวาจนหันไปยังต้นเสียงตามสัญชาตญาณ เสียงนั้นดังมาจากมุมหนึ่ง ณ โซฟารับรองแขกตัวหนึ่งที่ถูกเงามืดของไม้ประดับทาบทับ ดารাজักรเห็นเพียงปากรูปกระจับ ขณะที่เหนือจมูกกลามขึ้นไปถึงดวงตาถูกบดบังโดยเงามืด ยากจะคาดเดาว่าผู้นั่งกรูคนนั้นเป็นใคร มีหน้าตาเป็นอย่างไรกันแน่ แต่ที่แน่ๆ เขาเป็นผู้ชาย

ยังไม่ทันเอ่ยถาม คนตรงนั้นก็ส่งเสียงขึ้นมาอีก “ผมขอคุณวิไลไว้ว่าจะนั่งรอคุณอยู่ตรงนี้ ผมไม่ยากให้คุณหาเรื่องปฏิเสธกัน

อีก”

“หากกล่าวกันตามความจริง วิไลเป็นเพียงผู้ช่วย ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจทำอย่างนั้น” ดาราจักรตอบกลับไปยังมุมมืด เขาก้าวขาอย่างใจเย็นไปยังเตเลโฟนบนโต๊ะของวิไล “ผมจะเรียกแขกยาม เขาจะขึ้นมาหาคุณออกไป”

“คุณหาเรื่องปฏิเสธผมอีกแล้วสินะ”

“นี่ไม่ใช่เวลางานครับ”

“ถึงเป็นเวลางานผมก็ไม่เคยมีโอกาสดำเนินเข้าพบคุณอยู่ดี”

เจ้าของธนาคารขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกเหมือนกำลังถูกคุกคามขึ้นทุกที เขารอกเสียงคำสั่งผ่านสายที่ต่อถึงแขกยามด้านล่าง เมื่อวางก็ตัดสินใจเดินเข้าไปหาผู้บุกรุก ...ได้กลิ่นลาเวนเดอร์แรงขึ้นชัดเจน

“คุณเป็นใคร”

“คนที่หวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่าจะได้กู้เงินจากคุณไปทำการวิจัย”

“ผมหมายถึง...คุณคือใคร” ดาราจักรล้วงกระเป๋ากางเกงพยายามซ่อนมอทะลุเข้าไปยังใบบนหน้าที่ซ่อนเร้นอยู่ใต้เงามืด “ออกมาเจอหน้ากันหน่อยจะได้ไหมครับ”

คำขอร้องเป็นผล บุคคลที่ซ่อนตัวอยู่ขยับตัวออกจากมุมมืด และเมื่อดาราจักรมองเห็นใบหน้าสว่างอาบแสงไฟ มันก็พรากลมหายใจไปชั่วขณะอย่างไม่ยั้ง

เขาคุ่นใบบนหน้า... ครั้งนี้จำได้ว่าเคยพบกันมาก่อนแน่!

“คุณ!?”

“ครับ?” คนตรงนั้นขยับเข้ามาใกล้ เผยการแต่งกายเรียบร้อยไว้ที่ติใบบนหน้าพริ้มเพราอ่อนเยาว์จนไม่สามารถคาดเดาอายุอานามเขาเปลี่ยนไปอยู่บ้าง... แต่ก็ยังมองว่าหนุ่มเกินไปสำหรับนักเรียนมาสเตอร์ตึกกรี ดาราจักรจำได้แม่น! ทั้งสองเคยเจอกันที่ปิตตานีใบบนหน้า... กลิ่นนี้... จะใช่ใครที่ไหน!

แต่เมื่อเห็นเจ้าของธนาคารชะงักค้างเติ่งไปเช่นนั้น ผู้เป็นแขก

กลับมาพบว่ามันคือช่องทางอันดีให้นำเสนอไอเดีย เขาวกกลับไปยัง
กระเป๋าคั่วแฟ้มเอกสารสำคัญ ก่อนวิ่งกลับมายังชายตัวสูงที่ยังคง
มองกันไม่ว่างตา

“ผม...ต้องการทุน... ไปวิจัยเรื่องดาราศาสตร์ หากคุณจะ
กรุณาอ่านมันสักนิด รับรอง! รับรองว่าทางเราจะไม่ทำให้ผิดหวัง
เราถูกปฏิเสธมาหลายเจ้า เราหวังพึ่งคุณ คุณครับ เราหวังพึ่ง...”

“ศุกร”

เสียงขาดหาย ดวงตากลมเบิกโพลงปรากฏเป็นความฉงน
ชัดเจน

“ครับ?”

มือหนาทำท่าจะคว้า ทว่าคนตัวเล็กกลับเบี่ยงตัวหลบได้อย่าง
ทันท่วงที ท่าทีของเขาเริ่มมีความไม่พอใจ “เราเคยรู้จักกันมาก่อน
หรือ”

“ปัตตานีไง... สองสามปีก่อน... สุริยุปราคา?”

ประกายในดวงตาส่องวาววับ ดาราจักรมองทะลุเข้าไปในนั้น
หวังว่าอีกฝ่ายจะจำกันได้ แล้วมอบรอยยิ้มแบบครั้งสุดท้ายที่เขา
ได้เห็น มันเป็นภาพสวยงามและติดตาไม่เคยลบเลือนออกจากใจชาย
หนุ่มได้เลย

แต่น่าเสียดาย “เข้าใจผิดแล้วละครับ”

“...”

ที่นั่นอาจเป็นความทรงจำฝ่ายเดียว “ผมมั่นใจว่าเราไม่เคย
พบกันมาก่อน”

ชายหนุ่มทั้งสองคนสบตากันเป็นเวลานาน บรรยากาศรอบข้างเงียบกริบตั้งเวลาหยุดเดิน ทว่าท่ามกลางความนิ่งนั้น นาฬิกาแขวนผนังที่อยู่ใกล้กันได้ร้องแจ้งเวลา ขณะนี้เป็นเวลาหนึ่งทุ่มตรงพอดี

ใบหน้าของดารารัจกรค่อยๆ ขยับ เจ้าของธนาคารมาดเยียม ยิ้มจนตาหยี เขายกหลังมือขึ้นแนบปาก หลุดเสียงหัวเราะหุ่ๆ ออกมาอย่างอารมณ์ดี ต่างจากเมื่อตอนที่กำลังเคร่งเครียดหน้ากองเอกสารในห้องทำงานก่อนหน้านี้เสียเหลือเกิน

“คุณเป็นคนมีอารมณ์ขันแปลกๆ นะครับ แหม่ แล้วมาว่าแต่ผม”

บุรุษผู้มีนามว่าศุภรพวา เขาอ้าปากค้าง ใบหน้าจิ้มลิ้มกว่าอายุอานามนั้นหล่อแล่งเหมือนพยายามปะติดปะต่อสิ่งต่างๆ แต่สุดท้ายกลับไม่เป็นผล

“ผมไม่เข้าใจ ผมเคยว่าอะไรคุณด้วยรี”

“ตอนนั้นคุณบอกว่าผิดหวังที่ผมทักว่าเราสองคนเคยรู้จักกัน

มาก่อนหรือเปล่า คุณหาว่าผมใช้ลูกเล่นเซกซ์บัด เล่นเอาผมขายหน้าไปเลย”

“คงเป็นเรื่องเข้าใจผิด”

“ไม่เอาনা”

“หยุด” ศุภรยกมือปรามเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายทำท่าจะเดินเข้ามาใกล้กันอีกครั้ง “ผมชักสังหรณ์ใจว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล”

“มันไม่ชอบมาพากลเพราะคุณแก้งทำเป็นจำผมไม่ได้นี่ละ”

“ไม่ได้แก้ง ผม...เอ่อ ผมจำไม่ได้จริงๆ” ศุภรถอยหนีไปสองก้าว ยังขบคิดอยู่ในหัวตัวเองไม่เลิก “คุณรู้จักชื่อผมได้อย่างไร”

“เอาละศุภร เลิกเล่นเถอะ ถึงแม้การที่คุณทำตัวแปลกๆ จะถูกใจผมอยู่บ้างก็ตามที”

“โอ้ย ไม่ได้เล่นครับ ฟาดินเป็นพยาน!”

“อ้อ ครั้งก่อนคุณจับหน้าผมด้วยละ ฐู๋ไหม”

ศุภรใจหายวบ รู้สึกว่าสองมือคันยุบ เขาถูพวกมันแล้วซ่อนไว้โดยการไพล่หลัง “ว่าอย่างไรนะ!”

“จริง!” ดาราจักรยื่นปากพร้อมทำเป็นกอดคอ เขาตีหน้าซื่อแต่เป็นความยั่วล้อที่เห็นแล้วน่าหมั่นไส้ไม่จริงจิง “คุณจับแก้มผมแล้วชวนให้ผมดูสุริยุปราคา”

“บะ...บ้าไปแล้ว! เรื่องนี้มันชักบ้าไปกันใหญ่แล้ว!”

เมื่อเห็นที่ท่าร้อนใจของอีกฝ่าย ดาราจักรจึงเริ่มเอะใจขึ้นมาบ้าง “คุณจะบอกว่าจำเรื่องที่ปัดตานี้ไม่ได้หรือ”

“จำได้ครับ แต่ก็จำได้แค่ว่าคุณสุริยุปราคากับกลุ่มอาจารย์เท่านั้น...” ศุภรว่า “...มันใจว่าไม่เคยพบคุณแน่”

“อ้อ” คำยืนยันที่เต็มไปด้วยความจริงจังทำให้ดาราจักรสะอึกไป แม้เป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อ แต่อะไรบางอย่างกลับทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายกล่าวด้วยความสัตย์จริง “แต่คุณรู้จักผมใช่ไหม”

“ใครบ้างไม่รู้ แต่ผมรู้จักคุณในรูปแบบเดียวกับที่คนอื่นรู้จัก

“ไม่รู้จัก...ตามอย่างที่คุณอ้างหรอก”

“อ้อ” ร่างสูงร้องอีกครั้ง จังหวะนั้นแขกยามขึ้นมาถึงหน้าห้องทำงานพอดี ดาราจักรเพียงส่งสายตาห้ามพร้อมทั้งยกมือปราชัย เป็นสัญญาณบอกว่าเขาขอจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง แขกยามผู้นั้นจึงหันหลังจากไป

หม่อมหลวงจอมกะล่อนที่บัดนี้จริงจังเต็มขั้นตัดสินใจเดินเข้าไปหาสุครอีกครึ่ง แต่หนนี้ชายคนนั้นกลับจมนุ่ม ร่างเล็กสะดุดโซฟาสุครถลาล้มทิ้งตัวนั่งไม่เป็นท่า ใบหน้าหวาดผวาดังขีดสุด

“ไม่เป็นไร ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก”

เสียงที่กล่าวเบาหวิว มีความอบอุ่นแผ่เป็นริ้วออกมาจากใบหน้าหล่อเหลาเหลือคณนา ดาราจักรย่อตัวลงตรงหน้าสุคร ไม่มีท่าทีคุกคามหรือหยอกล้ออีกต่อไป “คุณกลัวผม?”

ด้วยมารยาท สุครจึงไม่อาจยืนยันมั่นเป็นเรื่องจริง “ชื่อเสียงของคุณนะครับ”

รอยยิ้มที่เคยเร่ร่ำบัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แสนขมขื่น เป็นครั้งแรกที่ดาราจักรรู้สึกผิดหวังในตัวเอง เขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม “คุณไม่เคยเจอผมมาก่อนจริง ๆ ไช้ไหม”

“ผมขอสาบาน”

“เข้าใจแล้ว” หม่อมหลวงดาราจักร เกษมดีศกุล พยักหน้ากับตัวเอง สุดท้ายเขาก็ออมรับ ชายหนุ่มมอบรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรในรูปแบบที่มีระยะห่างตามสมควร พร้อมถดตัวออกมาเพื่อไม่ให้ใกล้ชิดกันเกินไปจนน่าเกลียด “ไปเถิด ผมจะไปส่งคุณ”

สุครเฝ้ามองคนตัวสูงยืนเต็มสองเท้า เมื่อดาราจักรผายมือ เขาก็รีบเหินกระเป๋าสองใบไว้ข้างตัว แม็กกล้า ๆ กลัว ๆ แต่ก็ยอมแทรกตัวผ่านไป เมื่อเหลียวหลังจึงเห็นว่าคุณเจ้าของแบกเก้าอี้แต่หล่นตาต่ำขณะที่เดินตามมาด้วยระยะห่างที่ตัวเขาสามารถไถ้วางใจได้

แขกยามผู้เฝ้าหน้าประตูลุกพรุดจากเก้าอี้ เขายังเฝ้าระวัง ศุกรด้วยความไม่ไว้ใจ สุดท้ายดาราจักรจึงยกมือห้ามไว้ แขกยามผู้นั้นจึงโค้งศีรษะแล้วถอยออกไป ปล่อยให้คนทั้งสองยืนอยู่กึ่งกลางระหว่างช่องว่างของประตู โดยมีฉากหลังเป็นสายฝนโปรยปรายด้านนอกอาคาร

ดาราจักรแหงนขึ้นสำรวจบนท้องฟ้า แล้วมองไปที่ศุกรอีกครั้ง ควบคุมน้ำเสียงอย่างระแวดระวัง กลัวว่าจะทำให้อีกฝ่ายตื่นตระหนกอีก

“คุณมีร่มไหมครับ”

“อ้อ” ศุกรสะดุ้ง “วันนี้ไม่ได้พกมาครับ”

“คุณพักอยู่แถวไหน ผมไปส่งคุณเอาไหม ผมมีรถ”

“ไม่เป็นไร บ้านผมอยู่ใกล้แค่นี้ ลุยฝนไปครู่เดียวก็ถึงแล้ว”

หม่อมหลวงดาราจักรไม่แน่ใจในข้อนั้น ไม่ว่าบ้านของศุกรจะใกล้หรือไกล ตากฝนไปสุดท้ายก็ต้องเปียกอยู่ดีไม่ใช่หรือ

ดาราจักรเป็นคนมือไว เพียงพริบตาเดียวชายหนุ่มก็คว้าแฟ้มเอกสารที่คนข้างกายตระกองกอดไว้มาครอบครองในมือ

ศุกรตกใจ แต่ไม่ทันได้ทักท้วงอะไรก็พบว่ามီးเสื้อตัวหนึ่งถูกหยิบยื่นมาให้ตรงหน้า

มันคือเสื้อคลุมของดาราจักรนั่นเอง “แลกกัน”

“ครับ?”

“ผมจะอ่านคำขอกู้ของคุณ ส่วนคุณเองจะได้ไม่เป็นหวัด ดีไหม”

ศุกรแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เขามัวแต่ยืนอึ้ง ไม่ทันรู้ด้วยซ้ำว่าบัดนี้เสื้อคลุมตัวนั้นถูกห่มไว้บนไหล่และของตนเองเรียบร้อยแล้ว “คุณจะอ่านมันจริง ๆ หรือคุณดาราจักร คุณจะอ่าน...จริง ๆ ไหม”

“ผมรับรอง”

นักดาราศาสตร์หนุ่มดีใจเป็นล้นพ้น ไม่อาจห้ามความตื่นเต้นให้ปรากฏบนใบหน้าได้อีกต่อไป

ดารารัจกรชอบใจที่เห็นภาพนั้น มันใกล้เคียงกับรอยยิ้มอันเป็นภาพจำเมื่อครั้งนั้น แม้ว่าอีกฝ่ายจะจำไม่ได้ก็ตามที

น่าเสียดายไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเพียงแก้งกันก็น่าเสียดายอยู่ดี

“คุณจำผมไม่ได้จริง ๆ ไช้ไหม” เขาตัดสินใจถามเป็นครั้งสุดท้าย

ใบหน้าศุกรสลดลง เป็นภาพของคนารู้สึกผิดอย่างเห็นได้ชัด “ผมเสียใจ แต่ผมยืนยันว่าที่พูดไปคือเรื่องจริง ผม...ขอโทษจริง ๆ ไม่ได้ตั้งใจหักหน้าคุณใด ๆ ทั้งสิ้นครับ”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก”

ฝนซาลงเหมือนรู้จังหวะ ท้องฟ้าที่เคยร้องคำรามแปรเปลี่ยนเป็นเสียงฮัมฮัมอยู่ไกลออกไป เมฆฝนคงเคลื่อนไปแล้ว ศุกรสบตาดารารัจกรเนิ่นนาน สุดท้ายจึงคิดได้ว่าควรถือโอกาสนี้กลับบ้านก่อนที่ฟ้าจะถล่มอีกครั้ง

“ลาก่อนครับคุณดารารัจกร ขอขอบคุณที่รับคำขอของผมไปพิจารณา”

เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า ศุกรจึงเบี่ยงตัวเดินออกไปนอกอาคาร เขายกเสื้อคลุมศีรษะ ได้กลิ่นโคลนอู้อ่น ๆ ผสานกลิ่นฝนคล้ากับดินและกลิ่นลาเวนเดอร์ประจำตัว นักดาราศาสตร์หนุ่มขยับหันซ้ายขวาเพื่อหาทิศทางที่ถูกต้อง และเมื่อเจอทางกลับบ้าน เขาก็พร้อมที่จะออกเดินทางเสียที

แต่ศุกรกลับชะงัก หมุนตัวกลับมาหาดารารัจกร แล้วพบว่าอีกฝ่ายกำลังเฝ้ามองอยู่ก่อนแล้ว ใบหน้าอ่อนเยาว์ขยับ ริมฝีปากได้รูปขมเฝิ้มแสดงความประหม่าอ้าอึ้ง สุดท้ายก็กลืนใจเอ่ยออกไป

“ผมชื่อ ศุกร สมุห์นาวิน”

เรื่องนั้นดารารัจกรรู้อยู่แล้ว แต่มันก็ช่วยยืนยันว่าชายคนนี้กับเขาคนนั้นเป็นคนเดียวกันอย่างแน่นอน

“ผมชื่อดารารัจกร เกษมดิศกุล ยินดีที่ได้รู้จักคุณครับ”

แก้มนั้นพลันแดงระเรื่อ ทะลุออกมาท่ามกลางแสงสลัวของดวงจันทร์ในค่ำคืนที่ฝนตกโปรยปราย ศุภรพยักหน้าเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนหันหลังและกึ่งเดินกึ่งวิ่งหายลับไปยังมุมหนึ่งของถนนโมตรียิตต์ที่ไร้ผู้คน

“นายแม่คิดว่ากระผมนิสัยไม่ดีหรือเปล่าขอรับ”

อภिरดี เกษมดีศกุล เงยหน้าขึ้นมาจากกะละมังนวดแป้ง บัวลอย หล่อนขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าลูกชายกำลังใจลอย มองออกไปยังสวนหลังบ้าน แสงแดดยามบ่ายส่องกระทบสนามหญ้า ความเขียวขจีดูย้อมเป็นสีเหลืองบางส่วน มีนกตัวหนึ่งบินลงมาโฉบแมลงแล้วจากไป

หญิงหม้ายมองกลับมายังลูกชายอีกครั้ง ส่งเสียงหัวเราะชนิด ๆ ด้วยความขัน แล้วก็กลับไปจัดการธุระในกะละมังใกล้ตักของตัวเอง ต่อ “แม่เป็นแม่ชายจักรนะ ถึงความจริงเป็นอย่างไรมแม่ก็ไม่คิดจะพูดหรอก”

“อย่างนั้นก็แปลว่านิสัยไม่ดี”

“เกิดอะไรขึ้นอีกล่ะ หากชายเด็กกว่านี้แม่คงจะคิดว่าเพื่อนแก๊ง ...ถึงแม้จริง ๆ แล้วตอนเรียนไม่มีใครกล้าแก๊งลูกก็เถอะ และตอนนี้แม่เชื่อว่าไม่มีใครแก๊งชายได้อีกแล้ว เพราะอย่างนั้นมีอะไรก็พูดมาเถิด”

ดาราจักรถอนหายใจ ละสายตาจากสิ่งที่มีมองอยู่เพื่อหันมาสนใจมารดาแต่เพียงผู้เดียว

“กระผมเจอใครคนหนึ่ง แต่เขากลับจำกระผมไม่ได้”

“เขาอาจลืมละมัง แม่เองยังหลงลืมบ่อย ๆ”

“ไม่ขอรับ จำไม่ได้ชนิดที่ยืนยันแน่นมั่นว่าไม่เคยเจอหน้ากระผมมาก่อน แต่เมื่อเขาแนะนำตัวกลับพบว่าเป็นคนเดียวกัน เหมือนกับต้องการจะแก๊งกัน ไม่เข้าใจเลย...”

“นั่นจึงเป็นที่มาของคำถามของชายหรือ เรื่องที่นิสัยไม่ดี?”

“ขอรับ” เจ้าลูกชายพยักหน้า “กระผมแอบคิดว่าชื่อเสียงแฉลบของตัวเองอาจทำให้เขาเลือกที่จะตัดสินใจแสดงออกแบบนั้น ทั้งๆ ที่เจอครั้งแรกก่อนหน้านี้แสดงออกเหมือนสนใจในตัวกระผมอยู่เหมือนกันแท้ๆ”

อภินิหารนั้นได้ความมั่นใจของลูกชายเสียเต็มประดา หล่อนอมยิ้ม หลังจากปั้นแป้งในมือจนกลายเป็นเม็ดบัวลอยกลมกลิ้งก็พูดต่อ ท่าที่ปรากฏความอย่างรู้ชัดเจน “สวยไหมล่ะ”

“ขอรับ?”

“หล่อนนะ สวยไหม”

“กระผมกำลังพูดถึงผู้ชาย”

อภินิหารเบิกตาโพลง “แม่นึกว่าเป็นผู้หญิงเสียอีก”

“ทำไมหรือขอรับ” ดาราจักรถามอย่างไม่เข้าใจ ยิ่งเห็นท่าทาง ขบขันเช่นนั้นยิ่งสนใจมากขึ้น

“ตอนแรกแม่กำลังคิดว่าที่เขาแสดงออกแบบนั้นอาจจะเพราะจริง ๆ แล้วเขายังคงสนใจในตัวชายจักรนั้นละ เพียงแต่กำลังมีชั้นเชิงให้รู้ว่าเขาไม่ใช่ของตาย ยอมง่ายอะไรง่าย แต่พอชายจักรพูดว่าเป็นผู้ชาย เอ... แม่ชักไม่แน่ใจ คงจำไม่ได้จริง ๆ ละมัง”

ดาราจักรฟังอย่างตั้งใจ แต่เขากลับพบว่าตนเองสนใจในส่วนแรกมากกว่า “ทำไมนายแม่ถึงมองว่าเป็นชั้นเชิงล่ะขอรับ”

อภินิหารยิ้มอีกครั้ง ครึ่งชีวิตที่ผ่านมาทำให้หล่อนพอมีประสบการณ์ในเรื่องทำนองนี้มาบ้าง “ก็ที่เขาทำนะมันทำให้ชายหมกมุ่นเพื่อฝันถึงขนาดนี้ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่เสียหน่อยขอรับ!”

“ปฏิเสธเข้าไป คนนอกย่อมมองออกจ่ะ”

“โอ้! นายแม่ขอรับ” ดาราจักรขยี้หลังศีรษะจนผมชี้ฟู อยู่ดี ๆ ก็หงุดหงิดอย่างไร้สาเหตุ เขาลุกจากเก้าอี้ คิ้วเลื้อยคลุมที่พาดเก้าอี้

ไว้ด้วยอารมณ์เหมือนพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่าง
“กระผมกลับไปทำงานก่อนละ”

“นึกว่าจะอยู่กินข้าวกับแม่เสียอีก”

“กระผมจะแวะไปลินซ์คลับแล้วค่อยกลับแบงก์”

“โกรธแม่หรือเปล่า”

“เปล่าขอรับ กระผมแค่...”

“เงิน” อภิตีส่งเสียงโดยไม่ได้เงยมองหน้าลูกชายสักนิดเดียว
หล่อนมัวแต่่วนอยู่กับการนวดแป้ง นั่นจึงเปิดโอกาสให้ใบหน้า
หล่อเหลาแสดงความอ้าอึ้ง กลืนไม่เข้าคายไม่ออกคล้ายไปต่อไม่ถูก
คุณนายเกษมติดศอกมีลูกเล่นต้อนให้ลูกชายจมนุ่มอยู่เสมอ ... *ไม่ยุติธรรม!*

“ลาละครับ”

“ชายจักร” อภิตีส่งเสียงเรียกอีกหน

ดาราจักรหมุนตัวกลับมาพร้อมใบหน้าแข็ง คอยดูที่ท่าว่าแม่
ตนเองจะมาไม่ไหนอีก ทว่าเมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมา เขากลับพบ
เพียงสายตาเอ็นดูและห่วงใย แล้วความเก้อเขินปนไม่ชอบใจของ
ลูกชายก็พลันหายไปทันตา “เรื่องที่ชายตามแม่เป็นข้อแรกนะ...ลูก
เป็นเด็กดีจ๊ะ แม่ยืนยัน”

“ขอบพระคุณขอรับนายแม่” ดาราจักรยกมือไหว้ และเมื่อ
หมุนตัวกลับไปเขาก็ยิ้มออกมาเป็นครั้งแรก

วไล สิริประภา เป็นคนยุคใหม่ เป็นผู้หญิงประเภทที่ยอม
ออกจากบ้านมาตระเวนทำงานดีกว่าเย็บปักถักร้อยกับคุณย่า
คุณยาย หล่อนอายุยี่สิบสอง เพิ่งเรียนจบจากจุฬาฯ ความคิดความ
อ่านพอมีประคองตัว ทั้งยังแต่งตัวดีมีรสนิยม หล่อนไว้ผมสั้นกุด
เสมอติ่งหู สูงชะลูด ผอมบางปราดเปรียวว่องไว นิยสร่าเริง ชอบ
จอละเขาพูดจาพาที รวมถึงแสดงความเห็นได้อย่างเด็ดขาดไม่

เคอะเขิน เป็นที่รักของผู้คนที่พบเห็น จนเพื่อนร่วมงานตั้งฉายาให้ว่า ‘เปรี๊ยะ’ เพราะเห็นทีไรเข็ดฟันทุกครั้งไป โจบเฉียวเสียเหลือเกิน

เมื่อเรียนจบ หล่อนกลับไม่ยกแต่งงานเหมือนเพื่อนสาวรุ่นราวคราวเดียวกัน หล่อนยืนยันกับที่บ้านว่าจะหางานทำ เพราะไม่อยากเป็นแม่บ้าน การออกเรือนน่าเบื่อจะแย่ ตัวอย่างก็มีให้เห็นเพื่อน ๆ ที่เคยงามสะพรั่งคบหาดูด้วยกันมาบัดนี้สภาพแทบดูไม่ได้ วิลโลไม่ต้องการอย่างนั้น เคยนำเรื่องไปปรึกษาพระอาจารย์ที่นับถือ ท่านก็สอนมาว่าหล่อนเป็นพวกยึดติดกับรูปทรัพย์ รักสวยรักงามเกินความพอดี หล่อนไม่เข้าใจว่านั่นเป็นเรื่องผิดตรงไหน แต่หล่อนก็เลือกที่จะปล่อยผ่านไป ขอเอาตัวเองเป็นที่ตั้งแล้วกัน ดูทำว่านั่นจะเป็นทางออกที่เหมาะสมที่สุด

วันนี้วิลโลสวมชุดกระโปรงสีเขียวสดยิ่งคล้ายมะนาว ‘เปรี๊ยะ’ เข้าไปใหญ่ หล่อนกำลังหัวเสีย ตบตีกับเครื่องพิมพ์ดีดมาตั้งแต่เช้า เหมือนกับว่าอยู่ดี ๆ ตัวแครง^๑ ก็มีปัญหาลุกขึ้นมาเสียได้ พอรู้ว่ามืงงานติดพันเลยดื้องั้นซี คอยดูเถิดนะ หากส่งงานคุณดาราจักรไม่ทันขึ้นมา หล่อนจะฆ่าและให้ละเทะไม่มีชิ้นดี วันชวยของวิลโลแท้ ๆ

“คนสวยอย่าทำหน้ามู๋ซีจ๊ะ”

วิลโลเท้าเอวทันที แคได้ยินเสียงก็ทราบได้ทันทีว่าใคร หล่อนเงยหน้าขึ้นมาจากแป้นพิมพ์ มองเห็นรอยยิ้มชวนผวาของ ลูอิส เบอร์นาร์ต เพื่อนรักของเจ้านายอยู่ห่างออกไปไม่ถึงเมตร

“มาหาใครหรือคะ”

“แฮม คนอย่างฉันจะมาหาใครได้ ก็ต้องไอ้จักรซี” หนู่มฝรั่งว่า “หรือจะให้พูดว่ามาหาวิลโลด้วย ก็ได้เนะ นั่นก็เป็นความจริง”

“ไม่ได้นัดไว้ คงให้เข้าพบไม่ได้หรอกคะ วิลโลจะโดนดุเอา”

“ทำอย่างกับฉันเคยนัด”

^๑ Shift

“ก็ทำให้เป็นนิสัยซีคะ”

ลูอิสสูดปาก แสร้งทำเป็นเจ็บปวดเหมือนถูกลูกตะกร้ออัดเข้า ท้องเสียเต็มแรง แล้วเขาก็หยิบอะไรบางอย่างออกมาจากด้านใน เสื้อคลุม ก่อนจะถอดหมวก

“ถ้าอย่างนั้นรับของติดสินบนไปแล้วกันนะ เปรี้ยว”

วิลทำท่าจะสวดอีกหนึ่งจบ แต่เมื่อเห็นดอกกุหลาบสีแดงสด ถูกวางลงบนแท่นเอกสารตรงหน้าจึงเจียบไป ดอกที่เจ็ดแล้วนา... หล่อนหน้าแดง ก่อนก้มหน้าพร้อมกับกระแอม สูดหายใจลึกขึ้นยืนเต็มความสูง ทั้งๆ ที่หล่อนสูงแค่นี้ระดับคิ้วของอีกฝ่ายเท่านั้น แล้วเดินนำไปยังห้องทำงานของเจ้าของแบงก์ วันนี้วิลเคาะประตูเมื่อได้ยินเสียงอนุญาตจากเจ้านายหล่อนจึงเปิดเข้าไป

“คุณลูอิสมาเข้าพบคะคุณดาราจักร อนุญาตหรือไม่คะ” หญิงสาวแจ้งด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น วิลเห็นดาราจักรเอนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ที่โซฟาตัวยาวแทนที่จะเป็นโต๊ะทำงาน แต่หล่อนเลือกที่จะไม่ถามออกไป

ใบหน้าสะอาดสะอ้านชะงักไป ดาราจักรไม่แน่ใจกับคำว่า ‘อนุญาตหรือไม่คะ’ ...คำถามอย่างนั้นหรือ ไ้ลูอิสมันเล่นอะไรแผลงๆ อีกแล้วละสิ สาวเจ้าถึงมีท่าทีขบขันแบบนี้ได้

“ขอบใจมากวิล ให้เขาเข้ามาเถอะ”

เลขานุการสาวหมุนตัวจนกระโปรงพลิ้วปะทะกับสายตาของแขกผู้มาเยือนพอดี ทั้งสองจ้องกันอยู่เป็นนาทีโดยมีดาราจักรเป็นสักขีพยาน แล้วร่างเปรี้ยวก็เดินสวนหนุ่มฝรั่งออกไปจากช่องประตู

“ตะกี้อหล่อนลลอกตาใส่ฉันด้วยละเพื่อน” ลูอิสรีบฟ้อง

“ทำอะไรเกรงใจหน่อย ฉันนั่งหัวโด่อยู่ตรงนี้”

“อ้าว เกิดหวงขึ้นมาหรือ”

ดาราจักรยกตัวขึ้นจากโซฟา ผ่อนลมหายใจ “ก็หวงในฐานะน้องสาว วิลทำงานดี ฉันไม่อยากเสียหล่อนไป แล้วถ้าสุดท้ายวิล

ตัดสินใจลาออกไปโดยมีแกลเป็นเหตุส่วนหนึ่ง ฉันจะโกรธมาก”

“ແ່ມ່ นาน ๆ ที่ได้เจอหญิงที่แกลไม่ได้หมายปอง ขอโอกาสให้ฉันหน่อยเถอะนา” ลูอิสโบกมือขึ้นมา เป็นการปิดหัวข้อสนทนาที่คุณอยู่ให้ตกไป “เรียกฉันมาทำอะไรหรือไอ้คุณชาย”

ดาราจักรสะบัดหัวอย่างเบือหน่าย ชายหนุ่มลุกจากโซฟาเพื่อให้เพื่อนรักได้นั่งแทน เจ้าของแบงก์เดินไปยังโต๊ะทำงาน ก่อนกลับมาใหม่พร้อมซองเอกสารสีน้ำตาล เขายื่นให้ลูอิสรับไปพิจารณา ก่อนถอยออกมายืนกอดดอกฟิงสะโพกกับขอบโต๊ะของตัวเอง และเริ่มพูด

“ແ່ง้าที่ฉันเคยเล่าได้ไหม เรื่องคนที่ฉันเจอที่ปัตตานีตอนดูสุริยุปราคา...สองสามปีก่อน”

ลูอิสนิ่งไปทันที มือเขาชะงักอยู่ที่หน้ากระดาน ตัดสินใจมองหน้าเพื่อนก่อนเป็นอย่างแรก “จำได้สิ แกลรำเพ้ออยู่เป็นปี ฉันนึกว่าแกลจะลืมไปจากสมองแล้วชะอีก”

“ไม่ก็คืนก่อนฉันเจอเขา”

“พูดเป็นเล่น” คราวนี้ลูอิสวางแฟ้มทิ้งไว้ข้างตัว เลิกสนใจไปโดยปริยาย “ที่ไหน”

“ที่นี่ เขาตั้งใจจะมาทำเรื่องขอğu” ดาราจักรตอบ

“แปลว่ากลับมาแล้วนั้นซิ” ลูอิสจำได้ เมื่อครั้งนั้นเพื่อนรักพูดถึงชายชื่อ ‘ศุกร สมุห์นาวิน’ ไม่จบไม่สิ้น แถมยังให้อ้วานให้เขาช่วยตามหาอีกต่างหาก แต่ผลกลับปรากฏว่านักเรียนทุนหลวงที่ชื่อศุกรเดินทางกลับไปเรียนต่อที่เยอรมนีเสียแล้ว...มันรวดเร็วเสียเหมือนอีกฝ่ายไม่เคยมีตัวตน จะมุ่งตามหาไปที่เหล่าเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับสกุล ‘สมุห์นาวิน’ ก็ไม่เคยพบข้อมูลใด ๆ เหมือนว่าชายคนนั้นเป็นบุคคลเอกเทศ มีเพียงตัวคนเดียวในจักรวาล หลังความพยายามไม่เป็นผลดาราจักรก็ล้มเลิกแผนการตามหาไป จนในที่สุดก็กลับมาพูดอีกครั้งในวันนี้ ตอนนี้

“ก็อาจจะใช่ แต่ติดปัญหาตรงที่เขาจำฉันไม่ได้”

“อย่างไรกันวะ”

“ฉันไม่รู้ว่าเขาแก้งหรือเปล่า”

“ไม่ ฉันหมายถึงแกแน่ใจหรือว่าเห็นเขา ฉันชักไม่ชอบใจละนะ มันมีตัวตนจริงไหม นายศุกรอะไรนี่”

ดาราจักรขมวดคิ้ว “ฉันไม่ได้บ้านะลูอิส วันนั้นแกก็เห็นเขาไม่ใช่หรือ”

“ก็คงไม่ถึงกับบ้าหรอก อาจเพ้อเจ้อนิดหน่อย หรือแค่เจอคนหน้าเหมือนเท่านั้น”

“ฉันรู้ว่าตัวเองมองเห็นใคร อะไรกัน แกควรเข้าใจฉันมากที่พูดไม่ใช่หรือ”

ลูอิสพูดไม่ออก เขาก็มองหน้าพลางผ่อนลมหายใจระบายความอัดอัด สุดท้ายก็คว้าเอกสารของตัวขึ้นมาอีกครั้ง พบว่ามันเป็นข้อมูลรวมถึงหลักฐานอ้างอิงเล็กๆ น้อยๆ ที่ใช้ประกอบการขอกู้ยืมของชายที่ชื่อ ศุกร สมุห์นาวิน เขารู้ได้ทันทีว่าเพื่อนสนิทเรียกตัวเขามาด้วยเรื่องอะไร

ก็คงเป็นการตามหาคนที่ฝังใจอีกคน ไม่จบสิ้น “ครั้งสุดท้ายตกลงไหม”

“ตกลง แล้วฉันจะไม่ขออะไรจากนายอีก”

“เอาเถอะ” หนุ่มลูกครึ่งพับซองยึดเข้ากระเป๋าสีเสื้อคลุม ก่อนมองตาดาราจักรด้วยสายตาไม่เข้าใจ แต่เขากลับมองทะลุไปเห็นความตั้งใจถึงร่องรอยภายในดวงตามุ่งมั่นคู่นั้น “ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าตอนนี้ใคร”

ข้อมูลแรกจาก ลูอิส เบอร์นาร์ด ถูกส่งกลับมาถึงมือของ
ดาราจักรภายในเวลาอันรวดเร็วกว่าที่คาด และมันก็น่าเหลือเชื่อมากเสียด้วย

ตกลงตรงที่หนุ่มลูกครึ่งแฉ่งมาว่า ชื่อ ‘ศุคร สมุห์นาวิน’ ปราบฏ
อยู่ในรายชื่อบุคคลสโมสรกีฬาแห่งหนึ่งที่ตนและพ่อเคยใช้บริการ
ชายคนนี้อยู่ใกล้ตัวมากกว่าที่คิด... ในสมุดสมาชิกเล่มนั้นมีหลักฐาน
ที่บ่งชี้ว่าศุक्रमักจะเข้ามาเล่นเทนนิสในช่วงเวลาเกือบหกโมงเย็นของ
ทุกวันจันทร์ พฤหัสบดี และศุกร์ รวมถึงสิบโมงครึ่งในวันอาทิตย์

ดารাজักการทำการสืบอย่างไม่รีรอ เมื่อเลิกงานในเย็นวันศุกร์ก็
รีบขับรถมาจอดคอยสอดแนมอยู่ที่ปากทางเข้าสโมสรกีฬาตามที
ลูอิสแจ้ ซึ่งตั้งอยู่บนถนนสนามม้า ปทุมวัน แต่ก็ต้องพบแต่ความ
ผิดหวัง ทั้งที่รอเป็นเวลาหลายชั่วโมงแต่ดารাজักรกลับไม่พบใบหน้า
คุ้นเคยของศุครเลย และเมื่อตัดสินใจลงจากรถเพื่อเข้าไปถามใน
สโมสร พนักงานก็ได้แจ้งข่าวร้ายว่าวันนี้ คุณศุคร สมุห์นาวิน ไม่ได้
เข้ามาใช้บริการ

คืนนั้นดารাজักรกลับบ้านด้วยความขุ่นใจ แต่ก็พยายามเก็บ
อารมณ์ไว้เพื่อไม่ให้แม่จับความผิดปกติได้ เดี่ยวจะเอาแต่ถามไถ่จน
อึดอัด เขาออกจากบ้านอีกครั้งในวันอาทิตย์เวลาเก้าโมงครึ่ง โชคดี
ที่อภิรติมีว่ต่วนอยู่กับการทำอาหารเลี้ยงเพลแก่บ้านหนึ่งให้ทัน
เวลา จึงไม่ทันได้เห็นว่าลูกชายตัวเองย่องออกจากบ้านโดยไม่เข้า
มาบอกกล่าวเช่นปกติ

กว่าจะถึงจุดหมายก็สิบโมงพอดี ครั่งนี้ดารাজักรตัดสินใจขึ้น
รถราง เมื่อถึงสโมสรกีฬาก็กระโดดลงอย่างแคล่วคล่องว่องไว เขา
ตะแถมวกหักท่ายกลุ่มหญิงสาวในชุดออกกำลังกายที่เดินสวนไป
ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักตามหลังมา

ชายหนุ่มรูปหล่อผิวนวลสะอาดราวกับไม่เคยถูกแดดออก
จะดูแปลกแยกสำหรับสถานที่เช่นนี้ชอบกล ดารাজักรตรงไปหา
พนักงานคนเดิม เด็กหนุ่มคนนั้นตรวจสมุดสมาชิกตามคำขอ แต่
วันนี้ดารাজักรกลับได้พบคำตอบที่ถูกต้อง

“คุณศุคร สมุห์นาวิน ลงชื่อเข้าใช้สโมสรไปเมื่อ...” พนักงาน

เหลียวมองนาฬิกาที่ติดตั้งอยู่ด้านหลัง “สิบนาทีก่อนนี้เองขอรับ”

“ขอบใจมากน้อง” ดาราจักรยิ้มแป้น แต่ไม่ทันได้ออกวิ่งก็ถูกรั้งเอาไว้

“จะเข้าไปยังส่วนสนามกีฬาต้องเปลี่ยนเป็นชุดออกกำลังกายก่อนขอรับ”

“แล้วฉันจะมีชุดประเภทนั้นได้อย่างไร” หรือว่าเสื้อผ้าไหมสีขาวที่สวมอยู่ไม่สุภาพมากพอ? ...ก็ไม่ได้บางเฉียบขนาดนั้นนี่ละ

แต่นั้นเป็นการคิดไปเองของดาราจักร เขาก็มองดูตัวเองอีกที โอ้...เข้าใจละว่าหญิงสาวพวกนั้นหัวเราะเรื่องอะไร “ฉันต้องทำอะไรล่ะ แคว่ไปตามเพื่อนครูเดียว ขี้เกียจกลับไปเปลี่ยน”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงขอรับ” พนักงานหนุ่มฉีกยิ้ม “ทางเรามีจำหน่าย ท่านสามารถเลือกซื้อตามแบบและสีที่ถูกใจได้เลยขอรับ”

“ให้ตาย” แย่กันเล่นใช่ไหมวะ...

ไม่กี่จิตใจต่อมา หม่อมหลวงดาราจักร เกษมดิศกุล ก็เปลี่ยนมาอยู่ในชุดออกกำลังกายเรียบร้อย ท่อนบนเป็นเสื้อคอปกสีครามไม่ต่างจากท้องฟ้าของวันนี้ ส่วนท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นกุดที่บางเสียดยิ่งกว่าเสื้อตัวเก่าที่สวมก่อนหน้านี้เสียอีก เขากำไม้เทนนิสที่เข้ามาแน่นระบายนความหงุดหงิด กีฬาประเภทนี้เล่นอย่างไรก็ไม่เข้าใจ หากเป็นเรือใบหรือกอล์ฟค่อยคุยกันรู้เรื่องบ้าง ช่างมัน คิดเสียว่าถือเอาโก้เท่านั้นเอง

แต่เขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อเล่นกีฬา เมื่อคุณอารมณ์ได้ดาราจักรก็รีบรี่ไปยังสนามเทนนิสอย่างรวดเร็ว ที่นั่นมีรั้วขนาดใหญ่ล้อมไว้ ทั้งยังมีคนมากมายยืนเรียงรายสองฝั่งสนามเพื่อต่อคิวร่วมเล่นในตาต่อๆ ไป เขายังไม่เจอศุกร และดาราจักรก็รู้ว่าเขาตัวไปอยู่ตรงไหน สุดท้ายจึงเข้าไปยืนข้างชายร่างท้วมนายหนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากประตูทางเข้า

ชายคนนั้นเห็นผู้มาใหม่ก็รีบเอ่ยทักทายตามประสาคน
อัธยาศัยดี “รอลเล่นเหมือนกันรึคุณ”

“เอ่อ...ครับ” ก็คงจะเป็นอย่างนั้น

“นานหน่อยนา หนุ่มคนนี้นะเก่งอย่าบอกใคร”

“ไอ้ อย่างนั้นหรือครับ”

ชายร่างท้วมพยักหน้า หันเข้ามาร่วมพูดจาอย่างออกรส ทั้ง
ยังชี้เข้าไปในลานแข่งด้วย “นั่น! คนนี้นะถือนกมาเป็นชั่วโมงแล้ว
ชนะตลอด คนอื่นไม่มีโอกาสได้สลับเข้าไปเล่นฝั่งนั้นเลย ต้องเข้าไป
ประชันตลอด สุดท้ายก็แพ้ไปตาม ๆ กัน”

อะไรจะพิเศษเลิศเลอขนาดนั้น ดาราจักรยังไม่มีเวลาสนใจ
คนที่ถูกกล่าวถึง เขาพยายามสอดส่องหาศูกรที่อาจแฝงอยู่ในกลุ่ม
ชายชุดกีฬาที่จับกลุ่มยืนเรียงรายอยู่รอบสนาม ทว่ากลับไร้วิแวว

แล้วจึงหวนขึ้นเสียงให้ร้องก็ดังขึ้นมา พ่อคนเก่งคำฟ้าที่นาย
คนข้าง ๆ พูดถึงคงทำลูกได้อีกแล้วกระมัง

“ดูซิ หล่ออย่างกับเทวดา แถมเล่นกีฬาก็เก่งเก่ง หากกระผม
ครบเครื่องเช่นนี้บ้าง จะจีบใครก็คงไม่พลาดละนะ”

คราวนี้ดาราจักรซู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมา เขาหยุดมองหาศูกร
แล้วเบนทิศทางสายตาเพื่อจับจ้องไปยังพ่อคนเก่งของหนุ่ม ๆ เหล่า
นี้ ...ลมหายใจของดาราจักรขาดช่วงไปทันที

**เพราะคนที่จับไม้เทนนิสด้วยท่าที่มุ่มมันตรงนั้นคือ ศูกร
สมุหนาวิน!**

ศูกรหวดลูกอย่างสวยงาม มั่นกระดอนไปกระทบพื้นอีกฝั่ง
แล้วออกเขตแดนไป เขาได้แต้ม นั่นเท่ากับว่าคู่แข่งต้องถอยออกไป
เพื่อให้ผู้ทำชิงคนใหม่เข้าสนาม

“ใครจะลงล่ะทีนี้” เสียงหนึ่งมาจากกลุ่มชายด้านหลังที่ตะโกน
ถาม

“คุณ...คุณ...ลงก่อนเลยไหม”

ดาราจักรรู้สึกว่าคุณถามนั้นถูกส่งให้ตัวเอง เมื่อผินหน้ากลับ
ไปก็เห็นว่าชายร่างท้วมพร้อมกับเพื่อน ๆ ผายมือให้โดยพร้อมเพรียง
กัน “หือ?”

“เถอะน่า ไปเลย”

เหมือนทุกคนในสนามเห็นดีเห็นงามด้วย ดาราจักรนั่งอยู่
เป็นนาที กว่าจจะรู้ตัวอีกทีก็ถูกดันหลังให้ก้าวเข้าไปในสนามเรียบร้อย
แล้ว ไหนจะเสียงเชียร์ที่ส่งแรงใจให้ฮึดสู้พวกนั้นอีก เขาจึงกลายเป็น
ผู้ทำชิงอย่างช่วยไม่ได้

หม่อมหลวงดาราจักรจับไม้ไผ่ มัน ศุกรที่อยู่อีกฝั่งไม่ทันมอง
เห็นเขาเนื่องจากถอยร่นไปพักดื่ม น้ำ เมื่อกลับมายืนยังตำแหน่งก็
หยิบลูกออกมาจากกระเป๋ากางเกง ก่อนถกแขนเสื้อพร้อมเล่นอีก
ครั้งหนึ่ง

ดูดีเป็นบ้า ดาราจักรชื่นชมอยู่ในใจ เขามัวแต่ระบายยิ้มใส่
อีกฝ่าย จนไม่ทันได้สังเกตเลยว่าศุกรกำลังจ้างไม้ฟาดใส่ลูก เตรียม
เปิดฉากการแข่งขัน

แล้วในจังหวะที่ลูกกำลังลอยอยู่กลางอากาศนั้น ผู้ที่ดูอ่อน
กว่าวัยก็มองเห็นคู่แข่งของตัวเอง...ร้องออกมาเสียงหลง “คุณ
ดาราจักร!”

มือดีฟาดผิวดังหวะไปเสียได้ เมื่อตกใจ สมาชิกกลับแตกกระเจิง
ลูกเทนนิสเผลอกนอกทิศทาง แม้ไม่ตรงตามความตั้งใจแรกที่กะไว้
แต่มันก็ลอยละลือเฉียดไม้ของดาราจักรเข้าเป้าอย่างสวยงาม

...เป้ากางเกง

จุดฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อม ดาราจักรที่อยู่ในชุดกีฬาร้องลั่น
ด้วยคำที่ไม่เป็นศัพท์ ใบหน้าหล่อเหลาบัดนี้บุดเบี้ยวทั้งยังอ้าปาก
ค้าง ไม้ตาข่ายหลุดออกจากมือ เขาส่งเสียงครางก่อนล้มทั้งยืน มี
เส้นเทาข้างหนึ่งกอบกุ่มเพื่อตรวจตรา พบว่าสภาพของมันก็ยังคง
สมบูรณ์ไว้ความเสียหายแต่อย่างใด แต่สำหรับความเจ็บนั้นช่างเป็น

คนละเรื่อง

ศุกรรีบทิ้งไม้ไม่ต่างกัน เขารีบกระโดดข้ามเส้นแบ่งฝั่งเพื่อ
กระโจนมาหาคนที่ถูกทำร้ายร่างกายด้วยน้ำมือตนเอง

ดาราจักรหยุดร้องไปชั่วขณะเมื่อพบใบหน้าคุ้นเคย...

...แล้วก็ร้องต่อเมื่อความเจ็บกลับมาเยือนอีกครั้งลอก “โอ้ย”

ศุกรหน้าซีด ไม่ต่างกับดาราจักรที่ตัวอเป็นกึ่งอยู่แทบพื้น
“หมอ...ผมจะไปตามหมอ”

“อย่า!” ดาราจักรคว้าข้อมือบางนั้นไว้ “ผมไม่เจ็บ *อีก* คิดว่า
ไม่เป็นอะไรหรอก”

“ไม่ได้! คุณภาพคุณก่อนสิ”

“ขี้ปะติ๋ว ไม่ตายหรอก!” *แค่จุจกจะขาดใจเป็นเท่านั้น! โอ้ย...*

“ดาราจักร!”

“เดี๋ยว...หาย...ไปอีก”

ศุกรนั่งไปทันตา นักดาราศาสตร์ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย
“อย่างไรนะ”

“อย่าไป...เดี๋ยวก็หายตัว *อีก*...ต้องตามหาอีก” ดาราจักร
พยายามคุมน้ำเสียงให้ปกติที่สุด เขารู้ว่าบัดนี้ใบหน้าคงกำลังเหยเก
จึงเต็มรอยยิ้มลงไปเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกังวล **“ผมตามหาคุณแทบ
ตาย! ห้ามไปไหนทั้งนั้น!”**

ศุกร สมูห์นาวิน ผงะไป แม้จะงงไม่เข้าใจ แต่อยู่ๆ สีแดง
ระเรื่อก็ผุดขึ้นที่สองแก้มใส รู้สึกอายพวกที่ถูเข้ามามุงรายรอบ เขา
แค้นหัวเราะกลบเกลื่อน แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อาจหลบซ่อนอาการเกือ
เขินได้ ทุกอย่างอยู่ในสายตาของชายผู้ที่กุมเป่ากางเกงชักดินชักงอ
ตรงหน้านั้นแล้ว